

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 1

เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาเดิม?

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้
นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้
เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่
ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้
หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร
หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต
และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล
ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล
ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี
และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม
และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ
และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์
มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล
และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม
รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้อันของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้
ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
ความห่าง.....	2
สาเหตุ.....	2
การบันดลใจผ่านชีวิต.....	2
การที่พระเจ้าลดตัวลงมา.....	4
ประเภทของปัจจัย.....	5
ด้านศาสนศาสตร์.....	5
ด้านวัฒนธรรม.....	7
ด้านตัวบุคคล.....	8
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์.....	8
คำสอนของพระเยซู.....	9
ความเห็นแก่ลป.....	9
คำยืนยันแก่บวก.....	14
คำสอนของอัครทูตเปาโล.....	15
ความเห็นแก่ลป.....	16
คำยืนยันแก่บวก.....	18
การประยุกต์.....	20
ความท้าทาย.....	20
โลกยุคโบราณ.....	21
พัฒนาการต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์.....	22
โลกของเรา.....	23
ความเชื่อมโยง.....	24
พระเจ้าองค์เดียวกัน.....	24
โลกใบเดียวกัน.....	27
คนลักษณะเดียวกัน.....	29
พัฒนาการต่าง ๆ.....	31
ด้านยศมัย.....	32
ด้านวัฒนธรรม.....	34
ด้านตัวบุคคล.....	34
สรุป.....	35

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 1

เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาเดิม?

บทนำ

หากเราถามคนที่ปราศจากพื้นความรู้เกี่ยวกับชาวยิวหรือชาวคริสต์มาก่อนว่า “เหตุใดเราจึงควรศึกษาพันธสัญญาเดิม?” ส่วนใหญ่คงตอบในทำนองว่า “พันธสัญญาเดมนั้นเก่าแก่และไม่เห็นจะมีส่วนเกี่ยวข้อง จึงไม่คุ้มค่าที่จะอ่านเลยแม้แต่น้อย” แต่ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ เรายอมรับว่าพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าและเป็นพระคัมภีร์บริสุทธิ แต่ก็น่าแปลกใจไม่น้อยเลย เมื่อเราถามผู้ที่เป็นคริสเตียนว่า “เหตุใดเราจึงควรศึกษาพันธสัญญาเดิม?” อย่างดีที่สุด บางคนก็เพียงกล่าวว่า “ก็พันธสัญญาเดมยังมีบางเรื่อง ตรงนั้น ตรงนี้ ที่ยังคงสำคัญต่อเราในปัจจุบัน” แต่บ่อยครั้งเหลือเกิน แม้กระทั่งคริสเตียนที่จริงจังก็ยังคงกล่าวว่า “พันธสัญญาเดมนั้นเก่าแก่จน ไม่มีค่าที่จะอ่านเลยแม้แต่น้อย” ดังนั้น เหตุใดผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบันจึงควรศึกษาพันธสัญญาเดิม?

นี่คือบทเรียนแรกในชุด “อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม” ซึ่งเป็นชุดบทเรียนที่สำรวจประเด็นสำคัญเกี่ยวกับอาณาจักรและพันธสัญญาของพระเจ้า และการที่ประเด็นสำคัญเหล่านี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ ในสารบบของพันธสัญญาเดิม บทเรียนแรกนี้จะเน้นที่คำถามสำคัญเบื้องต้นอย่างยืงยวด นั่นคือ “เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาเดิม?” เหตุใดผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในสมัยใหม่จึงควรสนใจพระคัมภีร์เดิม? เหตุใดเราจึงควรอุทิศตัวเราเองให้กับการศึกษาพระคัมภีร์โบราณเหล่านี้?

แรกสุด

เราควรยอมรับก่อนว่าการศึกษาพันธสัญญาเดิมไม่ใช่เรื่องง่ายที่สุดที่จะทำได้ในโลกนี้ นับเป็นความท้าทายพิเศษ เนื่องจากสารบบของพันธสัญญาเดมนั้นประกอบด้วยพระคัมภีร์หลายเล่มซึ่งเขียนขึ้นโดยผู้เขียนแตกต่างกัน และผู้เขียนเหล่านี้มีมุมมองเกี่ยวกับสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์แตกต่างกันด้วย หนังสือเหล่านี้ถูกเขียนในช่วงเวลายาวนานถึงเกือบ 1,000 ปี แต่เราจะได้เห็นจากบทเรียนชุดนี้ว่า เราสามารถก้าวข้ามข้อสงสัยนั้นได้เมื่อเราตระหนักถึงความจริงข้อหนึ่งคือ พระวจนะทั้งหมดนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนยึดถือร่วมกัน พวกเขาล้วนเชื่อว่าพระเจ้าได้บริหารสัมพันธ์ภาพของพระองค์กับอิสราเอลโดยทางพระราชโองการที่พระองค์สถาปนาไว้ผ่านพันธสัญญาของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาายังเชื่อว่าพันธสัญญาเหล่านี้ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้เป้าหมายหลักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อประวัติศาสตร์ของมนุษยชาตินั้นสำเร็จ เพื่อสง่าราศีจะเป็นของพระองค์โดยการทำให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้หันกลับมาสู่แผ่นดินของพระองค์ ผู้เขียนพันธสัญญาเดมนั้นได้เจาะจงบรรยายสถานการณ์ต่าง ๆ ในพระธรรมที่อยู่ในสารบบพันธสัญญาเดิมโดยอาศัยความเชื่อพื้นฐานของพวกเขาในเรื่องแผ่นดินและพันธสัญญาของพระเจ้า

ต่อคำถามที่ว่า “เหตุใดจึงต้องศึกษาพันธสัญญาเดิม?” เราจะเน้นที่สามประเด็นสำคัญ คือ หนึ่ง การยอมรับว่าเราต้องจริงจังกับการศึกษาเนื่องจากกระยะความห่างระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิม สอง เราต้องเข้าใจว่าผู้ที่ติดตามพระคริสต์ควรพยายามศึกษา เพราะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างพระวจนะในพันธสัญญาเดิมต่อเราในสมัยปัจจุบัน และสาม

เราจะสำรวจเหตุผลที่ว่าเราต้องศึกษาพันธสัญญาเดิม เพื่อประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราด้วยความรับผิดชอบ ให้เราเริ่มต้นด้วยความจริงที่ว่า พระวาระเล่มต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมมักจะดูเหมือนห่างไกลจากชีวิตของเรา

ความห่าง

นักเรียนพระคัมภีร์มักจะต้องผ่านกระบวนการที่คล้ายคลึงกันและแทบจะคาดล่วงหน้าได้เมื่อพวกเขาเริ่มศึกษาพันธสัญญาเดิม เราถูกสอนอย่างถูกต้องว่าพันธสัญญาเดิมนั้นปราศจากข้อผิดพลาดและเป็นพระวาระที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า พวกเขาหลายคนจึงเหมาเอาว่าพระวาระเหล่านี้จะต้องประกอบด้วยคำสอนที่สามารถประยุกต์เข้ากับชีวิตคริสเตียนของเราได้อย่างง่ายดาย เออละ ตราบใดที่เราเลือกกล่าวถึงเฉพาะหัวข้อกว้าง ๆ เช่นพระลักษณะของพระเจ้า หรือ พระบัญญัติของพระเจ้า เช่น “เจ้าจงอย่าขโมย” หรือ “เจ้าต้องไม่ฆ่าผู้อื่น” ก็ดูเหมือนว่าเราอยู่ในดินแดนที่คุ้นเคย แต่เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิมอย่างรอบคอบละเอียดลึกยิ่งขึ้น ยิ่งศึกษา เราก็พบว่าหลายส่วนในพันธสัญญาเดิมนำเสนอมุมมองที่เราไม่คุ้นเคย แท้จริงแล้ว ยิ่งอ่านมากเพียงใด เรายิ่งรู้สึกว่าการกำลังสำรวจดินแดนโบราณอันไกลโพ้นมากขึ้นเท่านั้น เราจะศึกษาความห่างระหว่างพันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเราในสองแนวทาง หนึ่ง เราจะดูที่สาเหตุของความห่างนี้ว่าเหตุใดพระวาระเหล่านี้จึงมักดูเหมือนเป็นสิ่งแปลกปลอมสำหรับเรา? และสอง เราจะสำรวจชนิดของความห่างที่เราเผชิญ มุมมองแบบใดในพันธสัญญาเดิมที่ทำให้ดูเหมือนแตกต่างจากสิ่งที่พวกเรา คริสเตียนสมัยปัจจุบันเชื่อถือ? ให้เราเริ่มด้วยการศึกษาสาเหตุหรือเหตุผลหลักบางประการของความห่างระหว่างพวกเรากับพันธสัญญาเดิม

สาเหตุ

มีอย่างน้อยสองปัจจัยที่มักเป็นเหตุให้เรา รู้สึกห่างไกลจากพันธสัญญาเดิม ในแง่มุมหนึ่ง พระเจ้าประทานพระวาระเหล่านี้แก่มนุษยชาติโดยผ่านกระบวนการที่เรียกว่า “การบันดลใจผ่านชีวิต” และในอีกแง่มุมหนึ่ง พระเจ้าออกแบบพันธสัญญาเดิมให้วัตถุประสงค์พระองค์สำเร็จโดยผ่านกระบวนการที่เรียกว่า “การที่พระเจ้าลดตัวลงมา” ลักษณะเหล่านี้ของพันธสัญญาเดิมอธิบายความท้าทายมากมายที่เราเผชิญเมื่อศึกษาพระคัมภีร์ส่วนนี้ ก่อนอื่นให้เราพิจารณา “กระบวนการบันดลใจผ่านชีวิต”

การบันดลใจผ่านชีวิต

เป็นเรื่องปกติที่จะบรรยายมุมมองเชิงประวัติศาสตร์ของการเผยแผ่พระวาระอันเกี่ยวกับการที่พระเจ้าบันดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ ว่าเป็น “การบันดลใจโดยผ่านชีวิต” ในขณะที่เรายืนยันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานแรงบันดาลใจในการเขียนพระคัมภีร์ เราใช้คำศัพท์นี้เพื่อบ่งบอกว่าการบันดลใจของพระองค์มิได้ถูกแยกออกจากบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และเจตนาของมนุษย์ผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ นั่นหมายความว่า ภายใต้การดูแลเป็นพิเศษอันปราศจากข้อผิดพลาดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ได้กำหนดว่าจะเขียนสิ่งใด พระคัมภีร์มิได้เกิดจาก การบันดาลใจ “แบบเครื่องจักร” เสมือนว่าพระเจ้าใช้มนุษย์เป็นเพียงเครื่องมือรับคำสั่งในการเขียน และพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ถูกบันดาลใจแบบ “ทำให้เคลิบเคลิ้ม” เสมือนว่าพระเจ้าเพียงสะกดจิตให้ผู้เขียนพระคัมภีร์เขียนจามเท่านั้น เช่นเดียวกับที่เรากล่าวถึงนักดนตรีหรือศิลปินที่ “แสวงหา” แรงบันดาลใจ ตรงกันข้าม พระเจ้าควบคุมเนื้อหาของพระคัมภีร์อย่างรอบคอบ เพื่อให้ปราศจากข้อผิดพลาดและสามารถถูกเรียกโดยชอบธรรมว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ใช้บุคลิกภาพ ประสบการณ์ และจุดประสงค์เฉพาะบุคคลของผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ เพื่อที่เราจะสามารถกล่าวถึงพระคัมภีร์อย่างถูกต้องว่าเป็นพระวจนะโดยวิสุทธิชน

จงพิจารณาว่าเปโตรกล่าวถึงจดหมายฝากของเปาโลอย่างไร ใน 2 เปโตร 3:15-16 ซึ่งเราอ่านพบถ้อยคำเหล่านี้:

จงระลึกว่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้ก็เพื่อให้คนทั้งหลายมีโอกาสได้รับความรอด เหมือนที่น้องเปาโลที่รักของเราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านด้วย สติปัญญาที่พระเจ้าประทาน จดหมายทุกฉบับของเขาได้กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ไว้ในทำนองเดียวกัน

ในจดหมายของเขามีบางอย่างที่เขาใจยากซึ่งพวกที่รู้ไม่จริงและไม่หนักแน่นได้บิดเบือนไป เช่นเดียวกับที่ได้บิดเบือนพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ (2 เปโตร 3:15-16)

ในตอนนี้อัครทูตเปโตรยืนยันว่าจดหมายของเปาโลถูกเขียนขึ้นด้วยสติปัญญาที่พระเจ้า “ประทาน” แก่เปาโล กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระวิญญาณของพระเจ้าบันดาลใจให้เปาโลเขียนจดหมายขึ้น ดังนั้น นี่จึงมิได้เป็นเพียงงานเขียนของมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นงานเขียนของพระเจ้า แม้กระนั้น เปโตรก็ยังยืนยันเช่นกันว่าบุคลิกภาพของเปาโลถูกสื่อสารออกมาในจดหมายเหล่านี้ด้วย เมื่อเราสังเกตถ้อยคำของท่านที่ว่า “เปาโลที่รักของเราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าประทาน” พระวจนะเหล่านี้ยังคงเป็นจดหมายของเปาโล และเราได้เห็นเช่นกันว่า จากมุมมองของเปโตร จดหมายของอัครทูตเปาโลเกิดจากกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าและผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ มุมมองเดียวกันนี้ก็จริงสำหรับพันธสัญญาเดิมด้วย

นี่คือเหตุผลที่ว่าพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมมิได้เพียงถูกเรียกว่าพระบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้น แต่เรียกว่าบัญญัติของโมเสสด้วย เพราะมาจากพระเจ้าและโมเสส ด้วยเหตุนี้ เพลงสดุดีหลายบทจึงถูกเรียกว่า “เพลงสดุดีของดาวิด” มุมมองเรื่องการบันดาลใจผ่านชีวิตยังอธิบายว่าเหตุใดผู้เขียนพระคัมภีร์จึงกล่าวถึงผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ เช่นอิสยาห์ เเยเรมีย์ และดาเนียล แม้ว่าพระเจ้าเป็นผู้เขียนสูงสุด แต่พระองค์ได้ใช้ผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์เพื่อเขียนหนังสือเหล่านี้ในแนวทางที่สะท้อนตัวตนของพวกเขา รวมทั้งสถานที่และเวลาที่เขามีชีวิตอยู่ด้วย

เมื่อไต่ตรองดูแล้ว ก็ไม่ยากที่เราจะเข้าใจว่าเหตุใดการบันดาลใจผ่านชีวิตในพระคัมภีร์จึงทำให้เรารู้สึกห่างไกลจากพันธสัญญาเดิม ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนเป็นคนในสมัยโบราณ พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในโลกตะวันออกใกล้ยุคโบราณ และในหลายมิติ พวกเขาคิดและเขียนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในยุคนั้น และยิ่งไปกว่านั้น ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมเขียนขึ้นก่อนพระคริสต์เสด็จมา พวกเขาไม่มีหลักศาสนศาสตร์คริสเตียนที่ได้รับการพัฒนาเต็มที่บนพื้นฐานของพันธสัญญาใหม่เหมือนที่เรามี ผลก็คือ เมื่อท่านและข้าพเจ้าศึกษาพันธสัญญาเดิม ในไม่ช้าเราก็เริ่มเห็นว่าโลกแห่งพันธสัญญาเดิมนั้นช่างแตกต่างจากโลกปัจจุบันของเราอย่างยิ่ง

ชาวยิวในยุคพันธสัญญาเดิมดำเนินชีวิตภายใต้บทบัญญัติมากกว่า 600 ข้อของเผ่าเลวี ซึ่งควบคุมทุกแง่มุมชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านศีลธรรม ประชาสังคม และจิตวิญญาณของพวกเขา และควบคุมสัมพันธ์ภาพของทั้งชายและหญิง สัตว์ต่าง ๆ การทำการเกษตร และเทศกาลงานฉลองทั้งปวง ...

ประเด็นเหล่านี้จึงสำคัญอย่างยิ่งต่อการตีความและความเข้าใจของเรา เพื่อเราจะ ไม่พยายามนำโลกศตวรรษที่ 21

ใส่ลงไป ในศตวรรษแรกหรือโลกยุคก่อนคริสตกาล

—ดร. ธัดเดียส เจ เจมส์ จูเนียร์

นอกเหนือจากความท้าทายที่เกิดขึ้นจากการบังดาลใจผ่านชีวิตของผู้เขียนพระคัมภีร์แล้ว เราก็ควรยอมรับด้วยว่าอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เรารู้สึกว่าห่างไกลจากพันธสัญญาเดิมก็คือ “การที่พระเจ้าลดตัวลงมา”

การที่พระเจ้าลดตัวลงมา

กล่าวอย่างกว้าง ๆ “การลดตัวลงมา” เป็นศัพท์ที่นักศาสนศาสตร์ใช้เพื่อบรรยายการที่เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษยชาติ พระองค์ตรัสแก่พวกเราโดยคำนึงถึงข้อจำกัดของมนุษย์

เนื่องจากพระเจ้าทรงอยู่เกินและเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ทุกครั้งที่พระองค์เปิดเผยพระองค์เอง พระองค์จึงลดตัวลงมาหาเราในวิธีที่มนุษย์ผู้มีข้อจำกัดจะสามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้น เราจะไม่มีทางเข้าใจพระองค์แม้แต่น้อย ท่านคงจำได้ว่าอิสยาห์ 55:8-9 กล่าวดังต่อไปนี้:

“เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า
ทั้งวิถีทางของเจ้าไม่เป็นวิถีทางของเรา” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น
“ฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราก็สูงกว่าทางของเจ้า
และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น (อิสยาห์ 55:8-9)

ความคิดและวิถีทางของพระเจ้าเกินความเข้าใจ—ไร้ข้อจำกัดและเกินกว่าขอบเขตของเรา—ถึงขนาดที่ว่าทุกการเปิดเผยที่พระองค์เคยได้กระทำเกิดจากการที่พระองค์ลดตัวลงมาเพื่อสื่อสารตามตามความสามารถของมนุษย์

พระองค์กระทำเช่นนี้เพื่อที่อย่างน้อยพวกเราบางคนจะเข้าใจและติดตามสิ่งที่พระองค์เปิดเผยได้

สิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักก็คือ ในพันธสัญญาเดิมนั้น

พระเจ้ามิได้ลดตัวลงมาสู่ความจำกัดของมนุษยชาติในนัยยะทั่วไปแบบกว้าง ๆ เท่านั้น

แต่พระองค์ทรงลดตัวลงมาสู่บริบทจำเพาะด้านประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

ซึ่งอยู่ในตะวันออกสมัยโบราณ

พระเจ้าออกแบบพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมเพื่อให้ชาวอิสราเอลโบราณเข้าใจก่อน

เนื่องจากผู้อ่านหลักของพันธสัญญาเดิมคือชาวยิวโบราณ

พระเจ้าจึงให้พันธสัญญาเดิมเขียนขึ้นในภาษาฮีบรูและอราเมอิก พระเจ้าประทานบัญญัติ 10

ประการที่จารึกบนแผ่นศิลาเนื่องจากเป็นธรรมเนียมนานาชาติในสมัยนั้นสำหรับเอกสารสำคัญของชาติ ซึ่งรวมถึงราชบัญญัติ ที่จะถูกบันทึกด้วยวิธีนี้ และในอีกหลายแง่มุม

แบบแผนเชิงวรรณกรรมของบทบรรยาย บทร้อยกรอง วรรณคดีประทีองปัญญา และบทบัญญัติ

ก็เป็นไปตามจารีตวรรณกรรมที่แพร่หลายอยู่แล้วในตะวันออกโบราณ ด้วยวิธีนี้และวิธีอื่น ๆ

อีกมากมาย

พระเจ้าลดตัวลงมาเพื่อสื่อสารพันธสัญญาเดิมกับคนสมัยโบราณของพระองค์เพื่อพวกเขาจะสามารถ

เข้าใจได้

ด้วยเหตุนี้ เมื่อท่านและข้าพเจ้าได้ศึกษาพันธสัญญาเดิมในฐานะคนสมัยปัจจุบัน เราก็เผชิญกับความจริงที่ว่าหนังสือเหล่านี้ถูกออกแบบให้สื่อสารกับคนที่มีชีวิตอยู่ในยุคก่อน ซึ่งนานมาแล้ว พันธสัญญาเดิมถูกเขียนเพื่อชาวอิสราเอลสมัยโบราณก่อนโดยเฉพาะ

พระคัมภีร์ทุกเล่มถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านดั้งเดิมกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และพวกเราในศตวรรษที่ 21 ไม่ใช่ผู้อ่านดั้งเดิม ข้าพเจ้าคิดว่าน่าสนใจและอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับเราถ้าเราจะตระหนักว่าหนังสือส่วนใหญ่ในพันธสัญญาใหม่เป็นจดหมายหรือจดหมายฝาก ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่า

เมื่อเราอ่านจดหมายเหล่านี้ ท่านสามารถขยายความเพื่อรวมถึงพระคัมภีร์ทั้งเล่มได้—เรากำลังอ่านจดหมายที่ถูกเขียนให้คนอื่นอ่าน จดหมายหรือหนังสือเหล่านี้มีไว้เพื่อเราเพราะเราเป็นของคริสตจักร แต่ในเบื้องต้นหนังสือเหล่านี้ถูกเขียนให้กับผู้อ่านดั้งเดิมกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

—ดร. โรเบิร์ต แมคคยูเวน

เมื่อเราได้พิจารณาบางสาเหตุที่ทำให้พันธสัญญาเดิมห่างไกลจากเราแล้ว ต่อไปเราควรหันไปศึกษาประเด็นที่สอง นั่นคือ ประเภทของความห่างที่เรามักพบระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิม มีปัจจัยประเภทใดบ้างที่เราพบในพันธสัญญาเดิมที่ดูเหมือนแปลกปลอมสำหรับเรา?

ประเภทของปัจจัย

เป็นการดีที่จะยอมรับว่าพันธสัญญาเดิมนั้นมักจะดูเหมือนห่างไกลจากเราในฐานะคนในยุคปัจจุบัน แต่ความจริงข้อนี้สามารถสร้างความสับสนแก่เราได้ และอาจถึงกับทำให้เราเสียกำลังใจที่จะศึกษาพระคัมภีร์ส่วนนี้ได้ วิธีหนึ่งที่ช่วยให้เราหลีกเลี่ยงการเสียกำลังใจก็คือการจำแนกประเภทของปัจจัยต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมที่ทำให้เรารู้สึกเช่นนั้น เมื่อเรารู้จักประเภทต่าง ๆ ของความห่างไกลที่เรามักจะเผชิญแล้ว

เราก็จะมีความพร้อมยิ่งขึ้นที่จะเข้าใจและประยุกต์พระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ เหล่านี้กับชีวิตของเราได้ มีหลายวิธีที่จะจัดหมวดหมู่ประเภทของความห่างระหว่างเราและพันธสัญญาเดิม แต่เพื่อวัตถุประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะกล่าวถึงสามแนวทางคือ หนึ่ง ความห่างด้านศาสนศาสตร์ สอง ความห่างด้านวัฒนธรรม และสาม ความห่างด้านตัวบุคคล ความห่างทั้งสามประเภทนี้เชื่อมโยงกันในหลายแนวทาง แต่เพื่อเป็นประโยชน์กับการอภิปราย เราจะศึกษาทีละประเภท โดยเริ่มต้นที่ความห่างด้านศาสนศาสตร์ก่อน

ด้านศาสนศาสตร์

เมื่อก้าวถึงความห่างด้านศาสนศาสตร์ ประเด็นหลักที่เรานึกถึงก็คือ ความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยที่ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้รับและการเปิดเผยที่เต็มบริบูรณ์ยิ่งกว่าที่เราได้รับผ่านทางพระคริสต์ คริสเตียนทุกคนตระหนักว่าพันธสัญญาเดิมนำเสนอมุมมองทางศาสนศาสตร์ที่ในเบื้องต้นดูเหมือนไม่สอดคล้องกับคำสอนในพันธสัญญาใหม่ ให้เราพิจารณาบางตัวอย่างต่อไปนี้

ในปฐมกาล 22 พระเจ้าเรียกอับราฮัมให้ถวายบุตรชายของตนเป็นเครื่องบูชา และพระเจ้าอวยพระพรท่านที่เต็มใจที่จะกระทำตาม แต่เราจะคิดอย่างไรถ้าใครสักคนในสมัยปัจจุบันเชื่อว่าพระเจ้าได้เรียกเขาให้ถวายบุตรชายของเขาเป็นเครื่องบูชา? เราคงถึงกับไม่ยอมพิจารณาเรียกร้องเชิงศาสนศาสตร์นี้อย่างจริงจังด้วยซ้ำ

ในสมัยของโมเสส
พระเจ้าคาดหวังให้ประชากรที่สัตย์ซื่อของพระองค์ยাত্রาเป็นกองทัพใหญ่จากอียิปต์ไปสู่แผ่นดินพระสัญญา

แต่เราคงคิดว่าเป็นเรื่องประหลาดแน่นอนถ้าเราเห็นคริสเตียนสักกลุ่มยাত্রาตามตัวอักษรไปตามถิ่นทุรกันดารซินาย เพื่อเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญา

ในพันธสัญญาเดิม
เราอ่านเกี่ยวกับคนที่อุทิศตนเองเพื่อรับใช้พระเจ้าด้วยการปฏิญาณว่าจะเป็นผู้กษัตริย์และไม่ยอมตัดผมของตนเอง

หรือเราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าได้ชำระพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นสถานที่เดียวที่คนของพระองค์จะนมัสการพระองค์

เราเรียนรู้ว่าพระเจ้ากำหนดให้คนของพระองค์ถวายสัตวบูชาเพื่อเป็นการขดใช้บาป

อีกทั้งบัญชาให้ทำลายเมืองของชาวคานาอันให้ราบคาบ ซึ่งรวมถึงสตรีและเด็ก

เราไม่ประหลาดใจสักนิดเลยหรือที่พันธสัญญาเดิมเรียกร้องให้เราเชื่อว่าพระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งต่าง ๆ เช่นนี้

ในเมื่อดูเหมือนจะแตกต่างจากสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผยในพันธสัญญาใหม่อย่างมากมาย?

ประเด็นข้อแตกต่างทางศาสนศาสตร์ยังมีอีกมากมายหลายประเด็น ไม่ว่าเราจะกล่าวอย่างไรก็ตาม มีช่องว่างกว้างใหญ่ด้านศาสนศาสตร์อย่างแน่นอนระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิม

เมื่อพระเจ้าเปิดเผยพระองค์แก่เรา
พระองค์กระทำเช่นนั้นโดยผ่านสถานที่และเวลา ...
คุณลองนึกถึงการปฏิบัติตามพันธสัญญาสมัยก่อน
ซึ่งกำหนดให้คนปฏิบัติตามบัญญัติเรื่องอาหารและขั้นตอนเรื่องความบริสุทธิ์และความเป็นมลทิน นั่นเป็นสิ่งที่ชาวอิสราเอลในสมัยพันธสัญญาเดิมต้องปฏิบัติ

แต่สิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นสำหรับเราที่จะปฏิบัติในปัจจุบัน

เมื่อคำนึงถึงความเปลี่ยนแปลงด้านพันธสัญญา เราสามารถปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ก็ได้

แต่ไม่จำเป็นแล้ว ไม่ได้มี

นัยยะสำคัญเชิงพันธสัญญา ในความเป็นจริง คุณจะต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง

เพราะเมื่อคุณเรียกร้องให้คนอื่นปฏิบัติตามข้อบังคับเหล่านี้เพราะพันธสัญญาเดิม กล่าวที่เราจำเป็นต้องทำ คุณอาจตกสู่ภาวะที่ว่า

“เพื่อที่จะมีสัมพันธภาพอันถูกต้องกับพระเจ้า
เราต้องกลับเข้ามาอยู่ภายใต้พันธสัญญาแบบเก่า
ซึ่งในปัจจุบันถูกกระทำให้สำเร็จเป็นจริงไปแล้ว” ดังนั้น

บางรูปแบบของการปฏิบัติจึงไม่จำเป็น

เนื่องจากมีความเปลี่ยนแปลงเชิงพันธสัญญาแล้ว

—ดร. สตีเฟน เจ เวลล์

นอกเหนือจากความห่างด้านศาสนศาสตร์
ช่องว่างอีกประเภทหนึ่งที่แยกเราออกจากพันธสัญญาเดิมได้แก่ความห่างด้านวัฒนธรรมระหว่างโลกตะวันออกยุคโบราณและโลกปัจจุบันของเรา

ด้านวัฒนธรรม

ความห่างทางวัฒนธรรมระหว่างพวกเรากับผู้คนในสมัยพันธสัญญาเดิมคงอยู่เสมอ เนื่องจากวัฒนธรรมของมนุษย์นั้นเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา โครงสร้างสังคมก็เปลี่ยนแปลงเช่นกัน ประเพณีเก่า ๆ ดูเหมือนแปลกและล้าสมัย ลองจินตนาการว่าท่านย้อนกลับไปในอดีตประมาณ 200 ปีในประเทศของท่านเอง ความแตกต่างมากมายน่าจะทำให้เรารู้สึกราวกับว่าเราอยู่กับคนละโลก ถึงแม้เราเพียงแค่อุบัติอยู่ในยุคสมัยที่แตกต่างกันเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้ ถ้าเพียงแค่ 200 ปีในสถานที่เดียวกันทำให้เรารู้สึกแตกต่างเพียงนี้

เราน่าจะคาดเดาว่าจะพบความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากกว่านั้นสักเท่าใด

ระหว่างพวกเราและสิ่งที่เราอ่านพบในพันธสัญญาเดิม

ความแตกต่างมีมากมายระหว่างแผ่นดินตะวันออกยุคโบราณและโลกปัจจุบันของเรา

จนหลายสิ่งที่เราอ่านในพันธสัญญาเดิมนั้น ไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับเราอย่างเหลือเชื่อ

เรารู้สึกถึงความห่างทางวัฒนธรรมเมื่อพันธสัญญาเดิมบรรยายชีวิตในหลายสถานที่ในโลกโบราณ ไม่ว่าจะเป็นอิสราเอล คานาอัน อียิปต์ บาบิโลน เปอร์เซีย หรือวัฒนธรรมอื่น ๆ

อีกมากมายที่กล่าวถึงในพันธสัญญาเดิม บุคคลต่าง ๆ ที่เราพบมีความเชื่อ ค่านิยม

และวัฒนธรรมต่างกันอย่างนับไม่ถ้วน ซึ่งก็เหมือนกับพวกเราในปัจจุบัน

แต่สิ่งเหล่านี้มักจะแตกต่างจากความเชื่อ ค่านิยม และแนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมปัจจุบันของพวกเรา ให้เราศึกษาบางตัวอย่างของวัฒนธรรมที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิม

ข้อความจำนวนมากในพันธสัญญาเดิมบรรยายถึงโลกยุคเกษตรกรรม เราอ่านในส่วนต่าง ๆ ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์

แต่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองในปัจจุบันแทบจะไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่ามีอะไรเกิดขึ้นในวิถีชีวิตโบราณเช่นนี้ วิทยาการต่าง ๆ ในยุคพันธสัญญาเดิมก็แตกต่างเป็นอย่างมาก

วิทยาการที่พวกเราหลายคนพึ่งพาในปัจจุบันเพื่อสื่อสาร ทำงาน และทำหน้าที่ต่าง ๆ ก็ไม่มีในยุคโบราณ

ในพันธสัญญาเดิม เราอ่านเกี่ยวกับการแต่งงานแบบคลุมถุงชน

เรายังได้เรียนรู้ด้วยว่าบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์มีสามีหรือภรรยาหลายคน

ระบบทาสอันหลากหลายก็ปรากฏในพันธสัญญาเดิม และทั้งภายในและภายนอกอิสราเอล วัฒนธรรมต่าง ๆ

ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากความเป็นจริงของระบบการเมืองแบบจักรวรรดินิยม

แน่นอนว่าภูมิศาสตร์ขั้วโลก โดยเฉพาท่ามกลางชนเผ่าในทะเลทราย

แต่กษัตริย์หรือจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่และกองทัพอันทรงพลังของพวกเขามีบทบาทสำคัญยิ่งที่เราเห็นในพระคัมภีร์ บุคคลต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม ในทางปฏิบัติแล้ว

ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับอุดมคติประชาธิปไตยสมัยใหม่

เมื่อเราเห็นลักษณะเช่นนี้และลักษณะอื่นที่คล้ายกันในชีวิตยุคพันธสัญญาเดิม

เราก็มักสงสัยว่าจะทำความเข้าใจได้อย่างไร เราควรทำอย่างไรกับพระคัมภีร์ที่มีวัฒนธรรมต่าง ๆ แทรกอยู่อย่างลึกซึ้ง ซึ่งแตกต่างจากวัฒนธรรมของเราอย่างมาก?

ความแตกต่างทางวัฒนธรรมทำให้เรารู้สึกว่ามีช่องว่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเรากับพันธสัญญาเดิม

ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าคุณลองมองย้อนกลับไปดูที่พันธสัญญาเดิม

คุณจะพบว่าหลายสิ่งที่แตกต่างจากบริบทของพวกเราในปัจจุบัน

ประการแรกก็คือ

พันธสัญญาเดิมนั้นค่อนข้างอยู่ในบริบทและวิถีปฏิบัติแบบเกษตรกรรม

ประการที่สอง บางวิถีปฏิบัติ เช่นการมีสามีหรือภรรยาหลายคน

ค่อนข้างเป็นเรื่องปกติ ดังนั้น สิ่งนี้จึงค่อนข้างห่างจากพวกเรามากเชิงวัฒนธรรม

—ดร. ลูอิส ออร์เทซา

หลังจากพิจารณาว่าหลักศาสนศาสตร์และวัฒนธรรมในพันธสัญญาเดิมมักจะดูเหมือนเป็นสิ่งแปลกสำหรับเราแล้ว ต่อไปเราควรศึกษาความห่างประเภทที่สาม ซึ่งเราอาจเรียกว่า “ความห่างด้านตัวบุคคล”

ด้านตัวบุคคล

เมื่อเรากล่าวถึงความห่างด้านตัวบุคคล เราหมายถึงการที่คนที่อาศัยอยู่ในยุคพันธสัญญาเดิมแตกต่างจากคนสมัยปัจจุบัน ช่องว่างมากมายระหว่างคนเหล่านั้นและพวกเราเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านตัวบุคคลแน่นอน คนที่อยู่ในยุคพันธสัญญาเดิมไม่ได้แตกต่างจากเราอย่างสิ้นเชิง ตามที่เราจะได้เห็นต่อไปในบทเรียนนี้ พวกเขาคล้ายคลึงกับเราในหลาย ๆ ด้านที่สำคัญ แต่ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็มีประสบการณ์ส่วนบุคคลที่แตกต่างไปอย่างน่าทึ่ง ซึ่งเป็นความแตกต่างจากความเป็นตัวเราในวันนี้ที่น่าทึ่งด้วยเหมือนกัน

เราไม่ควรแปลกใจที่คนยุคพันธสัญญาเดิมแตกต่างจากคนในสมัยของเรา จะว่าไปแล้ว อุปนิสัยและกิจกรรมหลายอย่างของพวกเขาก่อร่างขึ้นมาจากโลกด้านศาสนศาสตร์และวัฒนธรรมที่เขอาศัยอยู่ ให้เราคิดแบบนี้: ในระดับศาสนศาสตร์ บุคคลต่างๆในพันธสัญญาเดิมมีประสบการณ์ด้านจิตวิญญาณที่น่าทึ่ง ต่างจากประสบการณ์ที่เรามีในปัจจุบัน พวกเขาเห็นนิมิตจากสวรรค์และได้ยินเสียงของพระเจ้า พวกเขามีปฏิสัมพันธ์กับทูตสวรรค์ ลองหยดสักครู่และถามตัวท่านเอง สมมติว่าท่านมีประสบการณ์ด้านจิตวิญญาณในลักษณะนี้ ท่านจะแตกต่างจากพวกเขาอย่างไร? ท่านจะเป็นคนลักษณะใด ถ้าท่านได้มีประสบการณ์กับนิมิตที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า กับพระสุรเสียงของพระเจ้า กับทูตสวรรค์ กับปีศาจ และอื่น ๆ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าประสบการณ์เช่นนั้นจะเปลี่ยนแปลงเราอย่างมหาศาล การตระหนักในความจริงข้อนี้ช่วยเราให้ยอมรับว่าเราแตกต่างจากคนยุคพันธสัญญาเดิมในหลายแง่มุมสำคัญ

ยิ่งกว่านั้น

ลองพิจารณาว่าอิทธิพลทางวัฒนธรรมทำให้เราแตกต่างจากคนยุคพันธสัญญาเดิมอย่างไร เนื่องจากในพันธสัญญาเดิม ผู้คนมักมีบทบาทที่เหมือนแปลกปลอมสำหรับเรา คนเหล่านั้นมีทั้งกษัตริย์ ราชนิกุล คนใช้ และทาสชายและหญิง ซึ่งมีมุมมองและบทบาทของตนแตกต่างจากเราในปัจจุบันอย่างมาก

บุคลิกภาพของคนในพันธสัญญาเดิมก็ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากความน่ากลัวของสงครามในยุคโบราณ

การเผชิญกับการกันดารอาหารและความแห้งแล้งโดยปราศจากความช่วยเหลือของวิทยาการสมัยใหม่ ส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิตของคนสมัยโบราณ คนมากมายในปัจจุบันไม่เคยเผชิญสถานการณ์เช่นนั้นเลย ด้วยเหตุนี้ เราจึงมักพบว่าไม่ถ่างนักที่จะเข้าถึงชีวิตของคนในพันธสัญญาเดิม

เมื่อเราได้รับรู้สาเหตุและประเภทของความห่างที่แยกเราออกจากพันธสัญญาเดิมแล้ว เราควรจะให้ความสำคัญกับหัวข้อที่สอง นั่นคือ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิมกับคนสมัยใหม่ ถ้าพันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นนานมาแล้ว เหตุใดเราจึงควรคาดหวังว่ายังคงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพวกเราในวันนี้?

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์

เหตุผลที่คริสเตียนควรคาดหวังว่าพันธสัญญาเดิมมีความสำคัญต่อชีวิตของพวกเขานั้นมีมากมาย แต่สิ่งที่จะเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญที่สุดมาจากพระเยซู อัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในยุคศตวรรษแรก บุรุษเหล่านี้สอนด้วยความมั่นใจว่าพันธสัญญาเดิมหาได้เป็นเพียงแค่พระวจนะอันประกอบด้วยราชอำนาจของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลสมัยโบราณไม่ แต่เป็นพระวาหะของพระเจ้าสำหรับคริสเตียนในสมัยของพวกเขาเช่นกัน คริสเตียนมากมายในปัจจุบันเชื่อว่าพันธสัญญาใหม่ถูกประทานมาเพื่อลบล้างพันธสัญญาเดิม แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระเยซู รวมทั้งอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์ กล่าวตรงกันข้าม โดยสอนว่าพันธสัญญาเดิมสำคัญอย่างยิ่งต่อคริสเตียนที่สัตย์ซื่อที่มีชีวิตอยู่ในทุกยุคทุกสมัย

มีหลายตอนในพันธสัญญาใหม่ที่สอนว่าพันธสัญญาเดิมมีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับชีวิตของเรา แต่เราจะดูเพียงสองแนวทางก่อน หนึ่ง เราจะศึกษาคำสอนบางข้อของพระเยซู และสอง เราจะพิจารณาคำสอนบางข้อของอัครทูตเปาโล ก่อนอื่นให้เราคำนึงถึงคำสอนของพระเยซูเรื่องความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิม

คำสอนของพระเยซู

เพื่อให้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูสอนเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพระราชอำนาจของพันธสัญญาเดิมต่อผู้ที่ติดตามพระองค์ เราจะศึกษาคำสอนของพระเยซูในสองด้าน เราจะเริ่มต้นด้วยคำสอนบางข้อที่ดูเหมือนจะเป็นความเห็นแก่ตัวของพระเยซูเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม จากนั้น เราจะศึกษาคำยืนยันเชิงบวกอย่างชัดเจนของพระองค์เกี่ยวกับความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิม ให้เราเริ่มต้นด้วยความเห็นของพระเยซูที่นักตีความหลายคนมองว่าเป็นมุมมองเชิงลบต่อพันธสัญญาเดิม

ความเห็นแก่ลบ

พวกเราส่วนใหญ่คุ้นเคยกับคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูในมัทธิว 5-7 ณ จุดหนึ่งของคำเทศนา พระเยซูได้อธิบายหลายประเด็นทางจริยธรรม วิธีที่พระองค์นำเสนอประเด็นเหล่านี้ทำให้ผู้เชื่อที่เจตนาดีหลายคนมีความรู้สึกที่พระเยซูต่อต้านหรือแก้ไขคำสอนในพันธสัญญาเดิม ลองฟังข้อความที่คุ้นเคยเหล่านี้ ในมัทธิว 5:21-22 เราได้อ่านเกี่ยวกับการฆาตกรรม:

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคนและถ้าผู้ใดฆ่าคนจะถูกตัดสินลงโทษ’ แต่เราบอกท่านว่าถ้าผู้ใดโกรธเคืองพี่น้องของตนจะถูกตัดสินลงโทษ ถ้าผู้ใดพูดดูหมิ่นพี่น้องของตนจะต้องถูกนำตัวขึ้นศาลแซนเฮดริน และถ้าผู้ใดพูดว่า ‘ไอ้โง่!’ อาจจะต้องโทษถึงไฟนรก (มัทธิว 5:21-22)

ในมัทธิว 5:27-28 พระเยซูกล่าวถึงการผิดประเวณีดังนี้:

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘อย่าล่วงประเวณี’ แต่เราบอกท่านว่าผู้ใดมองดูผู้หญิงด้วยใจกำหนัดก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจของเขาแล้ว (มัทธิว 5:27-28)

ในมัทธิว 5:31-32 พระองค์กล่าวถึงการหย่าร้าง:

“มีคำกล่าวไว้ว่า
‘ผู้ใดหย่าภรรยาของตนต้องเขียนหนังสือหย่าให้นาง’ แต่เราบอกท่านว่าชายใดหย่า
ขาดจากภรรยาของตนด้วยเหตุอื่นนอกเหนือ
จากการผิดศีลธรรมทางเพศย่อมเป็นเหตุให้นางกลายเป็นคนล่วงประเวณี
และผู้ใดแต่งงานกับผู้หญิงที่ถูกหย่าร้างเช่นนั้นก็ล่วงประเวณีด้วย (มัทธิว 5:31-
32)

ในมัทธิว 5:33-34 เราเห็นแบบแผนนี้อีกครั้ง เมื่อพระองค์กล่าวถึงการสาบาน:

“อนึ่ง ท่านได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนในสมัยก่อนว่า
‘อย่าผิดคำสาบานแต่จงทำตามที่ได้ถวายปฏิญาณแด่องค์พระผู้
เป็นเจ้า’ แต่เราบอกท่านว่าจงอย่าสาบานเลย
ไม่ว่าจะอ้างสวรรค์เพราะสวรรค์เป็นพระที่นั่งของพระเจ้า (มัทธิว 5:33-34)

พระเยซูยังได้กล่าวถึงการแก้แค้นในมัทธิว 5:38-39:

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า
‘ตาแทนตาและฟันแทนฟัน’ แต่เราบอกท่านว่าอย่าต่อสู้กับคนชั่ว
ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย (มัทธิว 5:38-39)

และท้ายที่สุด พระคริสต์อธิบายประเด็นเรื่องการรักศัตรูดังนี้ ในมัทธิว 5:43-44:

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า
‘จงรักเพื่อนบ้านและเกลียดชังศัตรู’ แต่เราบอกท่านว่าจงรักศัตรูของท่านและอธิษฐ
วานเพื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน (มัทธิว 5:43-44)

ทุกคนที่ติดตามพระคริสต์ควรเห็นพ้องต้องกันว่าพระเยซู คือ
การเปิดเผยอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์ครบถ้วนยิ่งกว่าคำสอนในพันธสัญญา
เดิม พระองค์แทงทะลุเข้าไปในจิตใจและขยายขอบเขตออกไปอย่างกว้างไกลที่สุดใน
ในลักษณะที่พันธสัญญาเดิมไม่เคยก้าวไปถึง
แต่น่าเศร้าที่คริสเตียนหลายคนได้สรุปว่าความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับการฆาตกรรม
การผิดประเวณี การหย่าร้าง การสาบาน การแก้แค้น และการรักศัตรู คำนับกับพันธสัญญาเดิม
ผู้เชื่อหลายคนเข้าใจผิดว่าพระเยซูปฏิเสธพันธสัญญาเดิมเพราะพระองค์ยึดมั่นในคำสอนของ
พระองค์ ซึ่งครบถ้วนสมบูรณ์กว่า ถ้าเรามองยอดนิมนี้ใกล้เคียงความจริงแม้แต่น้อย
เราก็มีเหตุผลที่จะคิดว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อนำเราออกห่างจากสิทธิอำนาจด้านจริยธรรมของพันธ
สัญญาเดิม แต่ถ้าเราสะท้อนคิดให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับว่า แท้จริงแล้ว พระเยซูกล่าวอย่างไรในมัทธิว
5 เราจะพบว่ามุมมองนี้ห่างไกลจากความถูกต้อง
พระเยซูไม่ได้ค้านคำสอนใดในพันธสัญญาเดิมแต่อย่างใดเลย ตรงกันข้าม
พระองค์ยืนยันสิทธิอำนาจดังกล่าว
และโต้แย้งความเข้าใจผิดที่แพร่หลายในยุคของพระองค์เกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม
พระเยซูไม่ได้คัดค้านพันธสัญญาเดิม
แต่ที่พระองค์ต่อต้านก็คือวิธีที่พวกอาลักษณ์และฟาริสีหลายคนตีความพันธสัญญาเดิมในยุคของพระ
องค์ ในช่วงเวลานั้น แทบจะไม่มีใครเข้าถึงพระคัมภีร์ได้โดยตรง ด้วยเหตุนี้
สามัญชนในอิสราเอลจึงต้องพึ่งพาคำสอนด้วยวาจาของผู้นำศาสนาของเขาเป็นอย่างมาก
แต่แทนที่จะสอนจากพันธสัญญาเดิมเอง

พวกอาลักษณ์และฟาริสีมักสอนบนพื้นฐานของจารีตหรือธรรมเนียมที่พวกเขาเพิ่มเติมเข้าไปในพันธสัญญาเดิม แต่น่าเศร้าที่จารีตเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะเน้นที่ความเชื่อฟังภายนอก แทนที่จะเน้นสภาพจิตใจ

อันเป็นเงื่อนไขหลักทั้งในคำสอนของพระเยซูและคำสอนในพันธสัญญาเดิม

กล่าวกว้าง ๆ ก็คือ พระเยซูทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำสอนของพระองค์ ซึ่งสอดคล้องกับพันธสัญญาเดิม กับสิ่งที่เคย “พูด” และ “ได้ยิน” กันมา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระองค์กำลังมุ่งเป้าไปที่ธรรมเนียมที่สืบทอดทางวาจาต่อ ๆ กันมา เมื่อพระเยซูและบุคคลต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงพันธสัญญาเดิม พวกเขาอ้างอิงสิ่งที่ถูก “เขียน” หรือ “อ่าน” เสมอ และไม่มีที่ใดในพันธสัญญาใหม่เลยที่พระเยซูโต้แย้งเรื่องที่ถูกบันทึกไว้ด้วยวิธีนี้ ดังนั้น ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูมิได้ขัดแย้งกับสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในพันธสัญญาเดิม แต่กับธรรมเนียมที่พวกอาจารย์คนอื่น ๆ ในอิสราเอลกำหนดขึ้นด้วยวาจา ในแง่นี้ เราจึงควรศึกษาถึงสิ่งที่พระเยซูกล่าวถึงจริง ๆ เกี่ยวกับการตีความด้วยวาจาเหล่านี้ถึงถ้อยคำ

เมื่อพระเยซูกล่าวในคำเทศนาบนภูเขาโดยใช้ประโยคที่ว่า

“เจ้าเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า ... แต่เราบอกเจ้าว่า ...”

พระองค์ไม่ได้บอกว่าพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมกำลังถูกทำให้เป็นโมฆะ จริง ๆ

แล้วพระองค์อธิบายอย่างชัดเจนว่าเป็นเรื่องตรงกันข้าม นั่นคือ

“เราามาเพื่อให้พระบัญญัตินั้นสำเร็จ” แต่สิ่งที่พระองค์ทำก็คือ

พระองค์กำลังใช้เทคนิคอันเป็นที่รู้จักกันดีที่อาจารย์ที่สอนบทบัญญัติ หรือเรบไบ

มักใช้เพื่อกล่าวถึงสิทธิอำนาจของตนเองในการสอน “เจ้าเคยได้ยินคนอื่น ๆ

ในประเพณีนี้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับคำสอนในพระบัญญัติ แต่เราบอกเจ้าว่า ...”

และการกล่าวเช่นนี้ก็มาพร้อมกับสิทธิอำนาจในปัจจุบัน

พร้อมกับสิทธิอำนาจเพิ่มเติม ดังนั้น

เราจึงเห็นว่าพระเยซูกำลังสถาปนาสิทธิอำนาจในการสอนของพระองค์โดยใช้เทคนิค

การสอนที่เป็นที่รู้จักกันกว้างขวางนี้

ไม่ใช่เพื่อลบล้างพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

แต่เพื่อกล่าวถึงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าในด้านศาสนศาสตร์และคริสต์ศาสนศาสตร์ นั่นคือ

“สำคัญอย่างยิ่งที่จะตีความพระบัญญัติในพันธสัญญาเดิมโดยยึดเรา [พระเยซู]

และคำสอนของเรา [พระเยซู] เกี่ยวกับพระบัญญัติ”

—ดร. เกรกอรี อาร์ เพอร์รี

ลองคิดดูอีกครั้งเกี่ยวกับความแตกต่างแบบตรงกันข้ามที่พระเยซูแสดงให้เห็น

ในประเด็นการฆาตกรรม

หลายคนเชื่อว่าพระเยซูขยายความข้อห้ามไม่ให้ฆาตกรรมเพื่อรวมถึงความเกลียดชังด้วย

แต่ที่สำคัญ เราต้องตระหนักว่าพันธสัญญาเดิมนั้น ไม่ได้กล่าวโทษแก่การฆาตกรรมเท่านั้น

แต่ยังกล่าวโทษการไม่ลงรอยกันท่ามกลางคนของพระเจ้าด้วย

พันธสัญญาเดิมต่อต้านทั้งการฆาตกรรมและการไม่ลงรอยกัน

ในสดุดี 133:1

ได้อธิบายเรื่องอุดมคติการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสันติสุขท่ามกลางคนของพระเจ้าอย่างลึกซึ้งว่า

:

เป็นการดีและน่าชื่นใจยิ่งนัก เมื่อพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน!

(สดุดี 133:1)

ธรรมเนียมอันเป็นที่นิยมในสมัยของพระเยซูยอมผ่อนปรนให้กับความเกลียดชังและการไม่ลงรอยกันท่ามกลางชาวยิว トラบไบที่สองสิ่งนี้ได้นำไปสู่การฆาตกรรมทางกาย แต่ตรงกันข้าม

พระเยซูข้าพเจ้าหนักแน่นถึงมาตรฐานที่แท้จริงของพันธสัญญาเดิม
โดยเชื่อมโยงข้อห้ามไม่ให้ฆาตกรรมเข้ากับข้อห้ามไม่ให้เกลียดชัง
เกี่ยวกับการผิดประเวณี

หลายคนเข้าใจผิดว่าพระเยซูสอนเกินขอบเขตของข้อห้ามในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการผิดประเวณี
ทางกาย เพื่อรวมถึงการผิดประเวณีทางใจด้วย แต่ในอพยพ 20:17 บัญญัติ 10 ประการกล่าวไว้ว่า:

“อย่าโลภอยากได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน
อย่าโลภอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้านหรือคนรับใช้ชายหญิงของเขา
วัวหรือลาของเขา หรือสิ่งใดๆ ที่เป็นของเพื่อนบ้านของเจ้า” (อพยพ 20:17)

พันธสัญญาเดิมต่อต้านทั้งการผิดประเวณีและการปรารถนาอยากได้ของคนอื่นมาเป็นของตน

ในที่นี้ พันธสัญญาเดิมห้ามอย่างชัดเจนไม่ให้ปรารถนาคุณครองของคนอื่น—
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การผิดประเวณีในใจ
คำโต้แย้งของพระเยซูจึงไม่ใช่การปฏิเสธบัญญัติในพันธสัญญาเดิม
แต่เป็นการกล่าวยืนยันบัญญัตินั้น

เมื่อก้าวถึงการหย่าร้าง ในสมัยของพระเยซู
ผู้นำทางศาสนาหลายคนในอิสราเอลเชื่อว่าชายสามารถหย่าภรรยาของตนได้ด้วยสาเหตุใด ๆ ก็ตาม
พวกเขาสอนว่า บัญญัติในพันธสัญญาเดิมมอบสิทธินี้แก่พวกเขา
ตราบิตที่พวกเขาออกเอกสารทางกฎหมายอย่างเหมาะสมให้
แต่พันธสัญญาเดิมบอกไว้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าไม่รับรองพฤติกรรมเช่นนี้
ตามที่เราร่วมพบในมาลาคี 2:16:

พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า “เราเกลียดชังการหย่าร้าง” (มาลาคี 2:16)

ในมัทธิว 19:3-9

พระเยซูอธิบายจุดยืนของพระองค์เกี่ยวกับการหย่าร้างอย่างละเอียดมากขึ้น ในตอนนั้น
พระองค์กล่าวชัดเจนว่าการที่พระองค์ต่อต้านการหย่าร้างนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของพันธสัญญาเดิมนั้น
เอง โดยเฉพาะจากบทบรรยายเรื่องการทรงสร้างที่เกี่ยวข้องกับอาดัมและเอวา

พันธสัญญาเดิมต่อต้านการหย่าร้าง

ในเรื่องการสาบาน

นักบวชยิวบางคนในสมัยของพระเยซูสอนว่าการโกหกนั้นอนุญาตให้ทำได้ตราบิตที่ไม่มี การสาบาน
ว่าจะรักษาคำพูด

พระเยซูไม่เห็นด้วยกับคำสอนเช่นนี้และยืนยันว่าพันธสัญญาเดิมห้ามการโกหกทุกรูปแบบ
ไม่เพียงแต่การโกหกที่ละเมิดคำสาบานเท่านั้น เช่น สุภาพ 6:16-19 เริ่มต้นว่า:

มีสิ่งน่ารังเกียจทุกอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเกลียดชัง ที่จริง
มีเจ็ดอย่างที่พระองค์ทรงรังเกียจ คือ ตาที่หยิ่งยโส ลิ้นที่โปด... (สุภาพ 6:16-
19)

นี่คือเหตุผลที่พระเยซูกล่าวต่อไปในมัทธิว 5:37 ว่า:

ไซก็จงว่า ‘ใช่’ ไม่ก็จงว่า ‘ไม่’ (มัทธิว 5:37)

พันธสัญญาเดิมต่อต้านการโกหก

พระเยซูมิได้คัดค้านพันธสัญญาเดิม

แต่แสดงให้เห็นว่าจารีตที่สืบทอดกันมาทางวาจาของพวกอาลักษณ์และฟาริสีนั้น

ต่ำกว่ามาตรฐานของพันธสัญญาเดิม

พันธสัญญาเดิมต่อต้านการแก้แค้น

ในประเด็นการแก้แค้น บทบัญญัติดั้งเดิมในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับ “ตาแทนตา” ในอพยพ

21:24 ถูกตีความในสมัยของพระเยซูว่าพระเจ้ารับรองการแก้แค้นส่วนบุคคล

ผู้คนเชื่อว่าทุกครั้งที่ใครก็ตามทำผิดต่อท่าน ท่านมีสิทธิ์ที่จะทำสิ่งที่รุนแรงเท่าเทียมกันตอบโต้

แต่โดยดั้งเดิมแล้ว “ตาแทนตา” เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายของโมเสสสำหรับผู้พิพากษา

โดยถูกออกแบบให้เป็นแนวทางสำหรับผู้พิพากษาในศาลอันเป็นทางการของอิสราเอล

เช่นเดียวกับในยุคของเรา

ผู้พิพากษาจะต้องกล่าวคำพิพากษาและบทลงโทษที่ยุติธรรมและสมน้ำสมเนื้อกับอาชญากรรมที่ถูกก่อขึ้น

โมเสสไม่ได้มีเจตนาให้มาตรฐานนี้ถูกใช้กับเรื่องส่วนตัว ตรงกันข้าม

พันธสัญญาเดิมสอนว่าความเมตตาและความปรานีต้องช้ นำพฤติกรรมสำหรับชีวิตปกติประจำวัน

เลวีนิติ 19:18 กล่าวว่า:

“อย่าหาทางแก้แค้นหรืออาฆาตจองเวรคนใดในหมู่ประชากร ของเจ้า
แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง...” (เลวีนิติ 19:18)

พระเยซูไม่เห็นด้วยกับการนำกฎหมายที่มีเจตนาให้ผู้พิพากษาใช้ในศาลมาตีความผิด ๆ

และพระองค์ยืนยันความถูกต้องของคำสอนในพันธสัญญาเดิมว่า

เราต้องแสดงความปรานีในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

สุดท้าย เกี่ยวกับการรักศัตรูนั้น อาจารย์บางคนในสมัยของพระเยซูสอนว่า

เป็นเรื่องยอมรับได้ที่จะเกลียดชังศัตรู เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอนุมานจากพระบัญญัติในเลวีนิติ

19:18—“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”—ว่า ในทางกลับกัน ก็เหมาะสมเท่ากันที่จะเกลียดชังศัตรู แต่พันธสัญญาเดิมก็หนุนใจเราให้รักศัตรูเช่นกัน เช่น ในอพยพ 23:4 เราอ่านพบดังนี้:

“หากเจ้าบังเอิญพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงนำมันไปคืนเจ้าของ (อพยพ 23:4)

ดังนั้น

เราได้เห็นแล้วว่าพระเยซูมิได้ไข่มมองของพระองค์เองเพื่อต่อต้านคำสอนในพันธสัญญาเดิม

ตรงกันข้าม พระองค์ต่อต้านการตีความอันไม่ถูกต้องในยุคของพระองค์

และยืนยันหนักแน่นเกี่ยวกับคำสอนที่แท้จริงของพันธสัญญาเดิม

เมื่อพระเยซูนำเสนอล้อยคำ่ว่า “เจ้าได้ยินคำกล่าวที่ว่า ... แต่เราบอกเจ้าว่า ...”

ในคำเทศนาบนภูเขา ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะศึกษาเรื่องนี้ก็คือ

ต้องเข้าใจว่าพระเยซูกำลังพูดถึงความหมายที่แท้จริงของพระบัญญัติ

ไม่ใช่ว่าพระองค์กำลังแนะนำสิ่งใหม่ แต่ในแง่หนึ่ง

พระองค์กำลังอธิบายสิ่งที่พระเจ้าตั้งเป้าหมายไว้มาตลอด ดังนั้น

เมื่อพระบัญญัติกล่าวว่า “เจ้าต้องไม่ล่วงประเวณี”

พระเจ้าไม่เคยมีเจตนาให้คนของพระองค์คิดว่าพวกเขาสามารถรอดตัวไปได้ถ้ามอ

งผู้หญิงที่ไม่ใช่ภรรยาของตนด้วยตัณหา

หรือแม้แต่มองภรรยาของตนด้วยตัณหากก็ตาม ดังนั้น

พระเยซูไม่ได้กำลังแนะนำข้อกำหนดใหม่

แต่พระองค์กำลังทำให้สิ่งที่อยู่ในพระบัญญัติอยู่แล้วแจ่มชัดต่างหาก

—ดร. เจมส์ เอ็ม แฮมิลตัน

เราได้ศึกษาคำสอนบางประการของพระเยซูที่หลายคนเข้าใจผิดว่าเป็นความเห็นเชิงลบของ

พระเยซูเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมแล้ว ต่อไป
เราควรหันไปศึกษาข้อความในแง่บวกมากมายที่พระเยซูกล่าวเพื่อยืนยันสิทธิอำนาจของพันธสัญญา
เดิมและความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนที่ติดตามพระองค์

คำยืนยันแง่บวก

ในพระคัมภีร์มีข้อความนับไม่ถ้วนที่แสดงอย่างชัดเจนถึงมุมมองแง่บวกของพระคริสต์ที่มีต่อ
อสิทธิอำนาจสูงสุดและความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพระวาระในพันธสัญญาเดิม บ่อยครั้ง
พระองค์อ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมเพื่อเป็นรากฐานของคำสอนของพระองค์เอง
และเราต้องไม่ลืมเหตุการณ์การจำแลงพระกายบนภูเขาว่า ณ ที่นั้น
พระเยซูยืนอยู่ระหว่างโมเสสผู้มอบพระบัญญัติและเอลียาห์ผู้เผยพระวาระ
พระกิตติคุณทั้งสิ้นเน้นความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระเยซู นั่นคือ
การที่พระองค์ยอมจำนนอย่างสมบูรณ์ต่อพระบัญญัติและผู้เผยพระวาระ
พระเยซูดำเนินชีวิตด้วยการยอมจำนนต่อคำสอนของพันธสัญญาเดิม
พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้คำสอนเหล่านั้นสำเร็จเป็นจริง
และพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ให้กระทำอย่างเดียวกัน
ให้เราฟังสิ่งที่พระเยซูกล่าวในมัทธิว 5:17-18:

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อลบล้างหนังสือบทบัญญัติหรือหนังสือผู้เผยพระวาระ
เราไม่ได้มาลบล้างแต่มาเพื่อให้สำเร็จครบถ้วน เรบอกความจริงแก่ท่านว่าตรา
บนฟ้าและดินสูญสิ้นไป แม้อักษรที่เล็กที่สุดสักตัวหนึ่งหรือขีดๆ
หนึ่งก็จะไม่มีทางสูญหายจากหนังสือบทบัญญัติจนกว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จครบถ้วน
(มัทธิว 5:17-18)

ในพระวาระตอนนี้ พระเยซูยืนยันว่าพระองค์มิได้มาเพื่อลบล้าง
“พระบัญญัติหรือผู้เผยพระวาระ”—
สองวลีนี้ใช้กันอย่างแพร่หลายในศตวรรษแรกเพื่อหมายถึงพันธสัญญาเดิมทั้งหมด แท้จริงแล้ว
เราสามารถแปลข้อความขึ้นต้นของข้อ 17 ไม่ใช่แค่ “อย่าคิดว่า” แต่ควรเป็น “อย่า
[แม้กระทั่งเริ่มที่จะ] คิดว่า ...” ดังนั้น เมื่อพระเยซูกล่าวต่อไปว่า
แม้อักษรที่เล็กที่สุดสักตัวหนึ่งหรือขีด ๆ หนึ่งก็จะจะมีผลเสมอไป
“จนกว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จครบถ้วน”
พระองค์ได้ยืนยันพระวาระในพันธสัญญาเดิมอย่างสมบูรณ์
แต่น่าเสียดายที่คริสเตียนมากมายอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และคิดว่าพระเยซูหมายความว่า
“เรามีได้มาเพื่อกำจัดพันธสัญญาเดิม แต่เพื่อให้หมดความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้เชื่ออีกต่อไป”
แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ให้เราฟังถ้อยคำที่พระเยซูกล่าวต่อไปในมัทธิว 5:19:

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเหล่านี้แม้ข้อเล็กน้อยที่สุดและสอนคนอื่น ให้ทำเช่นเดียวกัน
ผู้นั้นจะ ได้ชื่อว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์
ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสั่งสอนตามคำบัญชาเหล่านี้จะ ได้ชื่อว่าเป็นผู้
ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์ (มัทธิว 5:19)

ให้สังเกตว่าในข้อนี้พระเยซูตรัสดังนี้: ถ้ามนุษย์ล้มเหลวที่จะถือรักษา—
หรือถ้าเขาจงใจคนอื่นให้เพิกเฉยต่อ—แม้กระทั่งข้อที่เล็กที่สุดในพระบัญญัติ
เขาจะต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ และใครก็ตามที่ถือรักษา และสอนผู้อื่นให้ถือรักษา
แม้กระทั่งข้อที่เล็กที่สุดในพระบัญญัติ เขาจะ “ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์”

พระเยซูรู้อะไรเกี่ยวกับชาวยิวในสมัยของพระองค์ที่เป็นจริงกับผู้เชื่อในปัจจุบันนี้เช่นกัน เราทั้งหลายมีแนวโน้มที่จะเลือกประยุกต์พันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเรา เรามีแนวโน้มที่จะใส่ใจกับข้อความเหล่านั้นที่เราชอบ และเพิกเฉย—หรือถึงขนาดปฏิเสธ—ถ้อยคำเหล่านั้นที่เราไม่ชอบ แต่พระเยซูเน้นย้ำว่าสาวกของพระองค์ควรประกาศยืนยันและทำตามทุกรายละเอียดของพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ไม่ใช่แค่บางส่วน

จงฟังว่าพระเยซูอธิบายอย่างไรในมัทธิว 5:20:

เพราะเราบอกท่านว่าหากความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าของพวกฟาริสีและเหล่าธรรมจารย์แล้วท่านจะไม่ได้เข้าอาณาจักร สวรรค์อย่างแน่นอน (มัทธิว 5:20)

ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ต้องไม่ล้มลงในความ “หน้าไหว้หลังหลอก” โดยอ้างว่าเขาเชื่อว่าพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่กลับล้มเหลวที่จะเชื่อฟังพระวจนะนั้น

ในประเด็นเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม ในลูกาบทที่ 24 พระเยซูเอง พระองค์ผู้ทรงคืนพระชนม์ ได้ทำให้สาวกของพระองค์ ซึ่งกำลังเดินทางไปเมืองเอมมาอัส ย้อนกลับไปศึกษาข้อความในพันธสัญญาเดิม และพระองค์อธิบายพันธสัญญาเดิมทุกเล่มเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นสิ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระองค์

นั่นต้องหมายความว่าพระเยซูมองพันธสัญญาเดิมว่ามีความสำคัญว่าถึงถึงพระองค์เอง เกือบเทียบเท่ากับการที่พระองค์จะกล่าวว่า “เอาล่ะ เจ้าได้เห็นการคืนพระชนม์แล้ว การคืนพระชนม์ของเราเอง และนั่นเป็นสิ่งพิเศษ แต่อย่าคิดว่าเพียงเพราะเจ้ามีเราในตอนนี เจ้าจะไม่จำเป็นต้องอ่านพระวจนะ ไม่จำเป็นต้องมีหนังสือที่ให้ภูมิหลังอีกต่อไป ตรงกันข้าม เจ้าจำเป็นต้องมีพระวจนะนี้มากยิ่งขึ้น

เพื่อเข้าใจเราและเพื่อเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับโลกนี้”

เราจึงได้เห็นพระเยซูกล่าวยืนยันพันธสัญญาเดิมในเหตุการณ์นี้และในอีกหลายเหตุการณ์ เห็นความหมายของข้าพเจ้าไหมครับ? เมื่อพระองค์ถูกทดลอง พระองค์กล่าวย่ำตลอดเวลาว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...” “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...” “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...” พระองค์ผู้เป็นพระอาจารย์กำลังแสดงแก่เราว่า ถ้าพระองค์ยอมจำนนต่อพระวจนะ แล้วคนที่ติดตามพระองค์จำเป็นต้องยอมจำนนยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?

—ดร. ปีเตอร์ วอล์คเกอร์

หลังจากได้เห็นคำสอนของพระเยซูยืนยันความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเราในปัจจุบันอย่างใดแล้ว เราควรศึกษาอีกส่วนหนึ่งของพันธสัญญาใหม่โดยสังเขป นั่นคือคำสอนของอัครทูตเปาโล

คำสอนของอัครทูตเปาโล

ในภาพรวมแล้ว คริสเตียนที่เชื่อในการประกาศข่าวประเสริฐยึดมั่นในจดหมายฝากของเปาโลซึ่งอยู่ในพันธสัญญาใหม่อย่างเหนียวแน่น

แต่เรามีแนวโน้มที่จะเข้าใจผิดเกี่ยวกับทัศนคติของเปาโลต่อความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิมกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน ครั้นแล้วครั้งเล่า คริสเตียนที่มีเจตนาดีโต้แย้งว่าเปาโลปลดปล่อยผู้ที่ติดตามพระคริสต์จากอำนาจของพันธสัญญาเดิม แต่จากคำอธิบายของนักตีความพระคัมภีร์หลายคน เปาโลกับพระเยซูกล่าวสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ในเรื่องเหล่านี้ เช่นเดียวกับพระเยซู เปาโลต่อต้านวิธีที่หลายคนในสมัยของท่านนำพระวจนะในพันธสัญญาเดิมมาอธิบายแบบผิด ๆ แต่เปาโลยืนยันในสิทธิอำนาจอันปราศจากข้อสงสัยและความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิมกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน

เราจะสำรวจคำสอนของเปาโลในแนวทางเดียวกับที่เราศึกษามุมมองของพระเยซูในประเด็นเหล่านี้ ก่อนอื่น เราจะศึกษาข้อความที่ดูเหมือนว่าเปาโลจะกล่าวความเห็นเชิงลบเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม จากนั้นเราจะพิจารณาคำยืนยันเชิงบวกบางประการของเปาโลเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิมกับผู้ติดตามพระคริสต์ เราจะเริ่มด้วยการพิจารณาข้อความที่เปาโลดูเหมือนจะกล่าวความเห็นเชิงลบเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม

ความเห็นแง่ลบ

ให้เราฟังข้อความที่เป็นที่รู้จักกันดี จากกาลาเทีย 3:1-5:

ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย! ใครจะกดท่านให้หลงไปเสียแล้วเล่า? ภาพพระเยซูคริสต์ถูกตรึงตายบนไม้กางเขนก็ชัดเจนอยู่ต่อหน้าต่อตาท่าน สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าอยากได้จากท่านคือท่านได้รับพระวิญญาณโดยการทำตามบทบัญญัติหรือโดยการเชื่อสิ่งที่ท่านได้ยิน? ท่านโง่เขลาปานนี้หรือ? หลังจากที่เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ บัดนี้ท่านกำลังพยายามบรรลุจุดหมายของท่านด้วยการขวนขวายของมนุษย์หรือ? ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยเปล่าประโยชน์ หรือ? สิ่งนี้เป็นการเปล่าประโยชน์จริงๆ หรือ? พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ท่าน และทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่านนั้น ก็เพราะท่านรักษามบทบัญญัติหรือเพราะท่านเชื่อสิ่งที่ท่านได้ยิน? (กาลาเทีย 3:1-5)

ให้เราสังเกตว่าในข้อความตอนนี้อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “การประพฤติตามธรรมบัญญัติ” และ “ความเชื่อ” หลายคนมักทึกเอาว่าความแตกต่างนี้คือการทำให้คำสอนด้านจริยธรรมของพันธสัญญาเดิมเป็นปฏิบัติ กษต่อคำสอนด้านจริยธรรมในพันธสัญญาใหม่หรือการดำเนินชีวิตคริสเตียน ข้อความเช่นนี้และที่คล้ายกันในงานเขียนของเปาโลทำให้หลายคนคิดว่าเปาโลปฏิเสธความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิม และเลือกใช้คำสอนที่แตกต่างถึงระดับรากฐานเกี่ยวกับความเชื่อคริสเตียนแทน ในความเป็นจริง คริสเตียนมากมายแย้งว่าการถือว่าพันธสัญญาเดิมมีอำนาจในการนำชีวิตที่เท่าเทียมกับการหันหลังให้กับข่าวประเสริฐ แต่เราต้องศึกษาพระคัมภีร์กาลาเทียทั้งฉบับ เช่นเดียวกับส่วนอื่น ๆ ของจดหมายฝากของเปาโล อย่างรอบคอบ ในจดหมายเหล่านี้ เราพบว่าเปาโล เช่นเดียวกับพระเยซู ไม่ได้ต่อต้านพันธสัญญาเดิม แต่ต่อต้านการนำมาใช้อย่างผิด ๆ เปาโลยืนหยัดเข้มแข็งเพื่อต่อต้านการใช้พันธสัญญาเดิมอย่างไม่ถูกต้องเพื่อเป็นหนทางในการใช้ศาสนาแสวงหาเกียรติยศและอำนาจทางกฎหมาย ให้เราฟังถ้อยคำที่เปาโล กล่าวแก่คริสตจักรในเมืองกาลาเทีย ในกาลาเทีย 3:10-13:

คนทั้งปวงที่ฟังการทำตามบทบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีเขียนไว้ว่า
 “ขอแช่งทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือบทบัญญัติ” เห็นได้ชัดว่าต่อ
 หน้าพระเจ้าไม่มีใครถูกนับว่าเป็นผู้ชอบ
 ธรรมได้โดยบทบัญญัติ เพราะว่า
 “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” บทบัญญัติไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความ
 เชื่อ แต่
 “ผู้ใดที่ทำการเหล่านี้จะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านี้” พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราพ้นจากคำสา
 ปแช่งของบทบัญญัติ โดยทรงรับคำสาปแช่งแทนเรา เนื่องจากมีเขียนไว้ว่า
 “ผู้ใดถูกแขวนบนต้นไม้ก็ถูกแช่งสาปแล้ว” (กาลาเทีย 3:10-13)

พระวจนะตอนนี้บ่งบอกว่าเปาโลเป็นปฏิปักษ์กับผู้สอนเท็จ
 ซึ่งอาศัยการทำตามพระบัญญัติเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตนเอง เมื่อเรามีแนวคิดเช่นนี้
 เราก็กถูกสาปแช่ง เพราะเราจะไม่มีทางทำตามบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์เลย
 หนทางเดียวที่จะหนีพ้นจากคำสาปแช่งบัญญัติได้ก็คือโดยทางความเชื่อในพระคริสต์
 ผู้ยอมรับคำสาปแช่งของพระเจ้าลงบนพระองค์เอง
 เปาโล ไม่ได้ต่อต้านพันธสัญญาเดิมเลย
 และท่านไม่เคยมองว่าคำสอนในพันธสัญญาเดิมปราศจากความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคริสเตียน
 ตรงกันข้าม ท่านเป็นปฏิปักษ์กับผู้สอนเท็จที่อ้างว่าความรอดนั้นขึ้นอยู่กับการทำตามบัญญัติ
 หาใช่การมีความเชื่อในพระคริสต์ไม่ ความจริง ในจดหมายที่ท่านเขียนถึงชาวกาลาเทีย
 เปาโลอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมเพื่อพิสูจน์หลักการในพันธสัญญาใหม่ของท่านที่ว่าความชอบธรรมต่อ
 หน้าพระเจ้านั้นเป็นไปไม่ได้โดยทางความเชื่อเท่านั้น
 ให้เราฟังข้อความของเปาโลอีกครั้งหนึ่งในกาลาเทีย 3:11 ซึ่งท่านหยิบยกมาจากฮีบราฮู 2:4:

“คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:11)

ด้วยวิธีที่เหมือนกันมาก เปาโลได้แสดงหลักการของพันธสัญญาเดิมโดยใช้ชีวิตของอับราฮัม
 ในโรม 4:1-12 ในมุมมองของท่าน
 คำสอนในพันธสัญญาใหม่ที่ว่าความชอบธรรมเกิดจากความเชื่อเท่านั้น
 แท้จริงแล้วหยั่งรากอยู่ในคำสอนของพันธสัญญาเดิม

เปาโลเป็นอัครทูตที่ประกาศกับคนต่างชาติ
 แต่ท่านก็รักชาวยิวเพื่อนร่วมชาติของท่านเองด้วย ท่านต้องการให้พวกเขาได้เห็น
 ท่านต้องการให้พวกเขาได้มีความสัมพันธ์อันมีชีวิตกับพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
 ท่านยอมตรากตรำลำบากในการพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นว่า แท้จริงแล้ว
 มรดกของพวกเขา ซึ่งก็คือพันธสัญญาเดิม สอนว่าแท้จริงแล้ว
 มนุษย์นั้นจะได้รับความรอดก็โดยความเชื่อเท่านั้น
 และเปาโล ได้พบว่าแม้แต่ปีตาจารย์แห่งความเชื่อคนสำคัญ เช่นอับราฮัม
 บิดาผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ก็ได้รับการช่วยให้รอดโดยความเชื่อเช่นกัน
 นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับเปาโล นั่นคือ
 เพื่อโน้มน้าวใจของเพื่อนร่วมชาติของท่านว่า ข้อความที่ท่านกำลังสอนนั้น จริง ๆ
 แล้ว หยั่งรากลึกในพันธสัญญาเดิม
 และพระเยซูคือผู้ที่ทำให้พันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง
 ดังนั้นจึงสำคัญสำหรับท่านที่จะใช้พันธสัญญาเดิมอย่างแท้จริงเพื่อแสดงและอธิบาย
 ข้อความที่ว่าความช่วยเหลือให้รอดนั้นเป็นมาโดยความเชื่อเท่านั้น

—ดร. วุยานี ซินโต

เปาโลรักพันธสัญญาเดิม ซึ่งรวมถึงบัญญัติของโมเสสด้วย ในโรม 7:12 ท่านเขียนว่าบัญญัตินั้น “ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม” แต่เมื่อเราสำคัญผิดว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นหนทางแห่งการได้รับความรอด เราก็มืดบอดให้พันธสัญญาเดิมกลายเป็นสิ่งที่ไม่เคยถูกเจตนาให้เป็นมาก่อนเลย ตลอดทั้งพันธสัญญาเดิม มนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดจากการพิพากษาของพระเจ้าโดยพระคุณของพระเจ้า โดยผ่านความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในอนาคต การทำตามธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้นก็คือการที่พวกเขาตอบสนองอย่างสำนึกต่อพระคุณอันเป็นหนทางแห่งความรอดสำหรับพวกเขา แม้ในปัจจุบัน เรายังจำเป็นต้องยอมรับและเข้าใจความแตกต่างนี้ คำสอนด้านศีลธรรมในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับคริสเตียน ไม่ใช่เพราะเป็นหนทางแห่งความรอด แต่เพราะเป็นหนทางในการแสดงความสำนึกของเราต่อความรอดที่เราได้รับเปล่า ๆ ผ่านทางพระคริสต์

เราได้เห็นแล้วว่า ความเห็นเชิงลบเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมในคำสอนของเปาโลนั้น แท้จริงแล้วเป็นการนำพันธสัญญาเดิมมาใช้อย่างผิด ๆ เพื่อสร้างระบบของความชอบธรรมโดยผ่านการกระทำต่อไป เราจะศึกษาคำยืนยันแง่บวกอันเข้มแข็งของเปาโลถึงสิทธิอำนาจของพันธสัญญาเดิมและความเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับผู้ที่ติดตามพระคริสต์

คำยืนยันแง่บวก

เปาโลเป็นชาวยิว ท่านดำเนินชีวิตเช่นชาวยิวเสมอมา ภูมิหลังของท่านก็เป็นคนยิว ... ท่านพูดถึงความเป็นยิวของท่าน ท่านยึดมั่นในพระคัมภีร์ ในพระธรรมฟิลิปปี ท่านกล่าวว่าในฐานะฟาริสี ท่านเคยยึดมั่นในธรรมบัญญัติ เมื่อท่านเล่าเรื่องราวของท่านในเมืองกาลาเทียเกี่ยวกับภูมิหลังของท่าน ท่านพูดถึงความร่อนรนของท่านในการที่จะรู้จักบรรพบุรุษของท่าน ซึ่งท่านร่อนรนกว่าเพื่อนร่วมความเชื่อของท่านมาก และ ณ จุดนั้น ท่านก็กล่าวถึงศาสนายูดายด้วย ท่านกำลังพูดถึงการยึดมั่นในคำสอนของพันธสัญญาเดิม คำสอนในพระคัมภีร์ของชาวฮีบรู และเป็นภูมิหลังแบบชาวยิวของท่านนั่นเองที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคำสอนของท่านเกี่ยวกับว่าพระเยซูคือใคร เมื่อท่านออกไปประกาศกับคนต่างชาติ เมื่อท่านประกาศกับคนชาติต่าง ๆ ท่านต้องการให้เขาเข้าใจว่าการเสด็จมาของพระเยซูก็คือการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของชาวยิว เพื่อให้พวกเขาเข้าใจว่าการที่ข่าวประเสริฐมาถึงชนชาติต่าง ๆ นั้นก็คือการที่พระสัญญาที่พระเจ้าได้กระทำกับอับราฮัมนั้นสำเร็จเป็นจริง เปาโลไม่ได้ปฏิเสธพระคัมภีร์ แต่บัดนี้ ท่านมีความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับธรรมบัญญัติแล้ว ท่านเข้าใจแล้วว่าพระเยซูคือผู้ที่กระทำให้ทุกสิ่งที่พระคัมภีร์ของชาวฮีบรูกล่าวถึงนั้นสำเร็จเป็นจริง

—ดร. มาร์ค เอ เจนนิ่งส์

ลองพิจารณาสิ่งที่เปาโลเขียนเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมในโรม 15:4:

เพราะทุกสิ่งที่เขียนไว้ในอดีตก็เขียนขึ้นเพื่อสอนเรา
เพื่อที่เราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทนและการให้ กำลังใจจากพระคัมภีร์
(โรม 15:4)

ในข้อนี้ เมื่อเปาโลกล่าวถึง “สิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น” และ “พระคัมภีร์”
สิ่งที่อยู่ในใจของท่านก็คือพันธสัญญาเดิม จากพระวจนะข้อนี้
พันธสัญญาเดิมสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาและดำรงไว้ซึ่งความหวังของเราในฐานะคริสเตียน
เรื่องราว บัญญัติ สดุดี และคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมมิใช่ “เพื่อสั่งสอนเรา”
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้เอ่ยคำประกาศอันเข้มแข็งและชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความเกี่ยวข้อง
ของสัมพันธของพันธสัญญาเดิมใน 2 ทิโมธี 3:16-17 โดยท่านเขียนว่า:

พระคัมภีร์ทุกตอน ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสั่งสอน
การว่ากล่าวตักเตือน การแก้ไขข้อบกพร่อง
และการฝึกฝนในความชอบธรรม เพื่อเตรียมคนของพระเจ้าให้
พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

คริสเตียนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับข้อนี้ แต่เรามักจินตนาการว่า คำว่า “พระคัมภีร์ทุกตอน”
หมายถึงพันธสัญญาใหม่ จริงอยู่
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้อยคำเหล่านี้มีนัยยะสำคัญเกี่ยวกับมุมมองของเราต่อพันธสัญญาใหม่
แต่เมื่อเปาโลเขียนถึงทิโมธีโดยใช้คำว่า “พระคัมภีร์ทุกตอน” ท่านกำลังหมายถึงพันธสัญญาเดิม
[เปาโลเสียชีวิตใน ค.ศ. 67
แต่สารบบของพันธสัญญาใหม่มิได้ถูกกำหนดขึ้นจนกระทั่งศตวรรษที่สี่—ผู้แปล]
จงฟังสิ่งวิเศษที่พันธสัญญาเดิมสามารถมอบให้เรา นั่นคือ สามารถสอน ตักเตือนว่ากล่าว
แก้ไขสิ่งผิด และอบรมในความชอบธรรม
เพื่อเราจะมีความสามารถและพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง กล่าวสั้น ๆ ก็คือ
เปาโลกล่าวว่าพันธสัญญาเดิมนั้นขาดเสียมิได้จากชีวิตคริสเตียน

ดังนั้น เมื่อเปาโลกล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า
และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด
และการอบรมในความชอบธรรม” ท่านกำลังพูดถึงพันธสัญญาเดิม
ท่านกำลังพูดถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของพันธสัญญาเดิม
และท่านกล่าวว่ามันมิได้เพียงแค่อ้างอิงเท่านั้น
แต่เกี่ยวข้องแบบสัมพันธ์ครอบคลุมกับทุกด้าน ถ้าปราศจากพันธสัญญาเดิม
เราก็ไม่มีบริบทใด ๆ ที่จะช่วยให้เราเข้าใจคำศัพท์หลากหลายที่พันธสัญญาใหม่ใช้
เช่น “พระเจ้า” ใครคือพระเจ้าองค์นี้? หรือ “พระคริสต์” พระคริสต์คืออะไร?
หรือแนวคิดต่าง ๆ เช่นความบาป ความรอด หรือแม้กระทั่งข่าวประเสริฐ
คำศัพท์ทั้งสิ้นเหล่านี้ถูกแนะนำและพัฒนาขึ้นในพันธสัญญาเดิม
และด้วยความเข้าใจการที่คำเหล่านี้ถูกใช้ในพันธสัญญาเดิมเท่านั้น
เราจึงจะอ่านพันธสัญญาใหม่ได้ในลักษณะที่จะได้รับความรู้และเกิดความรับผิดชอบ

—ดร. แมทธิว นิวเคิร์ก

เราได้เห็นแล้วว่าเราควรศึกษาพันธสัญญาเดิมเพราะมีความท้าทายด้านความห่างและความ

คาดหวังในความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ บัดนี้ เราจะหันไปศึกษาหัวข้อหลักที่สามในบทเรียนนี้ นั่นคือ การประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเราในปัจจุบัน

การประยุกต์

การกล่าวว่า (ซึ่งเราควรกระทำ)

พันธสัญญาเดิมเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคริสเตียนในปัจจุบันเป็นเรื่องหนึ่ง

แต่การนำความจริงนี้ ไปสู่การปฏิบัติก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

บางครั้งก็ไม่ยากเลยที่จะเห็นว่าพันธสัญญาเดิมสามารถประยุกต์เข้ากับเราได้อย่างไร

แต่บางครั้งก็กลับกลายเป็นเรื่องยากยิ่งนัก เพราะความห่างระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิม

ที่นี้ การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ศึกษาและประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิต ก็เป็นการเพิ่มความมั่นใจ

พระวิญญาณสอนเราโดยวิธีที่ช่วยเราให้ก้าวไปไกลกว่าที่เราสามารถทำได้ด้วยความเข้มแข็งของเราเอง

แต่ก็ยังคงเป็นความรับผิดชอบของเราที่จะศึกษาพันธสัญญาเดิมอย่างลึกซึ้งที่สุดเท่าที่เราจะทำได้

เพื่อเราจะสามารถประยุกต์ใช้ให้เข้ากับชีวิตของเราในปัจจุบัน ได้อย่างถูกต้อง

อัครทูตเปาโลพูดถึงความรับผิดชอบในด้านนี้กับทิโมธี ใน 2 ทิโมธี 2:15 เปาโลกล่าวว่า:

“จงพยายามอย่างสุดกำลัง ที่จะทำให้ตัวท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรับรอง เป็นคนงานที่ไม่ต้องอับอาย และใช้ถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

จากคำพูดของเปาโลในข้อนี้ เพื่อให้ “พระเจ้าทรงรับรอง”

เราต้องเรียนรู้พันธสัญญาเดิมในฐานะ “คนงาน” (มาจากคำว่า “ergates” ในภาษากรีก)

ซึ่งหมายถึง “คนใช้แรงงาน” ที่ทำงานอย่างพากเพียรเพื่อใช้พระวาระของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

เราจะพิจารณาถึงการประยุกต์พันธสัญญาเดิมในปัจจุบันอย่างลึกซึ้งซึ่งขึ้นสามขั้นตอนด้วยกัน คือ หนึ่ง

เราจะระบุมความท้าทายที่เราต้องเอาชนะเมื่อเราพยายามประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเรา สอง

เราจะพิจารณาความเชื่อมโยงที่ทำให้เราประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเราในปัจจุบันได้

และสาม เราจะศึกษาพัฒนาการต่าง ๆ ที่เราต้องยอมรับเมื่อเราทำการประยุกต์

เราจะเริ่มต้นด้วยความท้าทายที่เราเผชิญเมื่อเราประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเราในปัจจุบัน

ความท้าทาย

ตามที่ได้เห็นตอนต้นบทเรียน พระเจ้าประทานพันธสัญญาเดิมแก่คนของพระองค์ก่อน

ซึ่งมีชีวิตอยู่นานมาแล้ว เพื่อที่พวกเขาจะดำเนินชีวิตตามที่ถูกกำหนดในช่วงเวลาของเขา

แต่เราก็ได้เห็นเช่นกันว่าพระองค์ประทานพระคัมภีร์เหล่านี้แก่เราด้วย

เพื่อเราจะดำเนินชีวิตตามนั้นในช่วงเวลาของเราด้วยเช่นกัน

แต่เรามีชีวิตในโลกที่แตกต่างจากโลกแห่งพันธสัญญาเดิมมาก

จึงมีช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิม

เราจึงต้องพิจารณาช่องว่างนี้เมื่อเราประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิม ให้เราดู 1 โครินธ์ 10:11

ซึ่งอัครทูตเปาโลได้สรุปความท้าทายสำหรับคริสเตียนในการประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิม

เปาโลเขียนดังนี้:

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง
และบันทึกไว้เพื่อเตือนใจเราผู้ซึ่งอยู่ในยุคที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสำเร็จ (1
โครินธ์ 10:11)

เมื่อมองบริบทที่กว้างขึ้นของข้อความนี้
เราจะเรียนรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในใจของเปาโลก็คือบทบรรยายในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการอพยพของชาว
อิสราเอลจากอียิปต์ และคริสเตียนชาวโครินธ์จะประยุกต์ใช้บทเรียนนี้อย่างไร
จงสังเกตว่าท่านเน้นอย่างน้อยสามสิ่ง หนึ่งในท่านกล่าวถึงเหตุการณ์ในสมัยโบราณว่า
“สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้น... และได้ถูกบันทึกไว้” สอง เปาโล
กล่าวถึงตนเองและคริสเตียนด้วยกันในเมืองโครินธ์โดยกล่าวว่า เรื่องราวเหล่านี้
“ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา” และสาม
เปาโลยอมรับว่ามีสิ่งมากมายได้เกิดขึ้นระหว่างระหว่างช่วงเวลาในพันธสัญญาเดิมและคริสเตียนยุค
ใหม่ โดยท่านบรรยายถึงผู้ที่ติดตามพระคริสต์ว่าเป็น “ผู้ซึ่งบรรดายศสุดท้ายของโลกกำลังมาถึง”
คริสเตียนอยู่ในยุคสุดท้ายของประวัติศาสตร์ ในช่วงเวลาที่ประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นจะสำเร็จ
คำกล่าวของอัครทูตเปาโลในข้อนี้จึงเปิดเผยความท้าทายของการประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมในยุคป
จุบัน

ข้าพเจ้าชื่นชมมากในสิ่งที่เปาโลกล่าว ใน 1 โครินธ์ 10 คือในบทนี้
ท่านกำลังสะท้อนให้เห็นประวัติศาสตร์ของอิสราเอล
และความจริงที่ว่าประวัติศาสตร์นี้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิม
และเปาโลกล่าวกับชาวโครินธ์ ซึ่งส่วนใหญ่เคยเป็นคนนอกศาสนา เป็นคนต่างชาติ
ว่า “สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้น และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา” ดังนั้น
พระคัมภีร์จึงมีสิทธิอำนาจเหนือประชาชน ถึงแม้ว่าในเบื้องต้น คนเหล่านั้น
[คนต่างชาติ] ยังไม่ได้ปรากฏอยู่ในสายตา
แต่จากนั้นพระเจาก็ให้พวกเขามาอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์
พระเจ้าทรงอำนาจเหนือการบันทึกพระคัมภีร์ และในพระทัยของพระองค์
พระองค์สามารถมีพระประสงค์ให้พระคัมภีร์นั้นสอนเราด้วย
ถึงแม้ในเบื้องต้นแล้วจะถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านคนละกลุ่มก็ตาม

—ดร. สตีเฟน อี วิทเมอร์

คำพูดของเปาโลคือว่า
เพื่อเผชิญความท้าทายในการประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมในยุคของเรา เราต้องรับมือกับสามสิ่ง
หนึ่ง เราต้องเข้าใจโลกยุคโบราณสมัยพันธสัญญาเดิม สอง เราต้องพิจารณาพัฒนาการต่าง ๆ
ทางประวัติศาสตร์ระหว่างเรากับโลกยุคโบราณนั้น และสาม
เราต้องนำสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากพัฒนาการต่าง ๆ นั้นมาสู่โลกในยุคของเรา ก่อนอื่น
ให้เราพิจารณาว่าสำคัญเพียงใดที่จะให้ความสนใจกับโลกยุคโบราณสมัยพันธสัญญาเดิม

โลกยุคโบราณ

ความพยายามสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งก็คือการตีความพันธสัญญาเดิมให้มากที่สุดเท่าที่เราทำ
ได้ตามบริบทของโลกยุคโบราณ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายแรก
แต่ไม่ว่าเราจะพยายามทำเช่นนั้นมากเพียงใด เราก็ไม่มีวันทำได้อย่างสมบูรณ์

เราได้รับอิทธิพลจากโลกที่เราอยู่เป็นอย่างมากถึงขนาดที่เมื่อใดก็ตามที่เราศึกษาสารโบราณในพระคัมภีร์เหล่านี้ เราก็มักมีแนวโน้มที่จะคิดแบบคนสมัยใหม่เสมอ ซึ่งเราไม่สามารถสลัดทิ้งได้อย่างหมดจด นำเสียดายที่ความจริงข้อนี้มักถูกใช้เพื่อเป็นข้ออ้างสำหรับการสร้างความชอบธรรมในการกำหนดความหมายของพันธสัญญาเดิมด้วยมุมมองของคนสมัยใหม่ แต่การทำเช่นนี้ทำให้พระคัมภีร์อยู่ใต้เรา แทนที่เราจะอยู่ใต้พระคัมภีร์ ดังนั้น เมื่อเราไม่สามารถหนีพ้นจากความลำเอียงของสมัยใหม่ได้ นักศึกษาพระคัมภีร์ผู้สัตย์ซื่อทุกคนจึงควรเรียนรู้ข้อความต่าง ๆ

ในพันธสัญญาเดิมด้วยความพากเพียร เพื่อเข้าใจความหมายดั้งเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

กล่าวง่าย ๆ ก็คือ ความหมายดั้งเดิมของข้อความในพันธสัญญาเดิมก็คือผลลัพธ์ที่พระเจ้าพร้อมทั้งผู้เขียนที่พระองค์ดลใจ ได้ออกแบบให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านกลุ่มแรก

นัยยะหนึ่งที่สำคัญยิ่งก็คือเราไม่ได้กำลังได้ยินพระเจ้าและผู้เขียนที่พระองค์ดลใจกล่าวโดยตรงกับเรา แต่เรากำลัง “แอบได้ยิน” ทานเหล่านั้นพูดกับคนอื่น ฉะนั้น เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิม จึงสำคัญยิ่งที่เราจะถามคำถามเช่น ลำดับความสำคัญต่าง ๆ ของผู้อ่านกลุ่มแรกคืออะไร? พวกเขาเชื่อในสิ่งใด? สถานการณ์ของพวกเขาเป็นอย่างไร?

พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ยอมจำนนต่อพระองค์ในสมัยของพวกเขาอย่างไร?

การตอบคำถามลักษณะนี้ไม่ง่ายเสมอไป

แต่การติดตามค้นหาความหมายดั้งเดิมจะเป็นการเตรียมแนวทางสำหรับการประยุกต์ใช้ในสมัยปัจจุบัน

เมื่อเราให้ความสนใจมากพอกับโลกยุคโบราณสมัยพันธสัญญาเดิมแล้ว

เราก็จำเป็นที่จะเผชิญความท้าทายของการศึกษาพัฒนาการต่าง ๆ

ทางประวัติศาสตร์ที่ได้เกิดขึ้นระหว่างยุคพันธสัญญาเดิมและสมัยของเรา

พัฒนาการต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์

ต่างจากหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอื่น

คำสอนด้านศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาเดิมพัฒนาขึ้นโดยผ่านช่วงเวลาอันยาวนานของอิสราเอลในยุคของโมเสส และในช่วงเวลาที่อิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญา

แต่กระนั้นก็ไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น

เรายังได้เห็นการเปิดเผยของพระเจ้าในยุคที่อิสราเอลมีระบอบกษัตริย์

ในช่วงโทกนาฏกรรมของอิสราเอลที่ถูกเนรเทศออกจากแผ่นดินพระสัญญา และท้ายที่สุด

ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบากที่เกิดขึ้นหลังจากชาวอิสราเอลบางกลุ่ม ได้กลับมายังแผ่นดินพระสัญญา

ไม่ใช่ว่าพระเจ้าเปิดเผยบางสิ่งต่อคนของพระองค์เพียงครั้งเดียวและไม่อธิบายอะไรที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหรือหัวข้ออื่นอีกเลย ตรงกันข้าม ในพันธสัญญาเดิมเอง พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยมากขึ้น ๆ

อย่างต่อเนื่อง

นอกเหนือจากนี้ พัฒนาการต่าง ๆ

ที่สำคัญมากในความเชื่อตามพระคัมภีร์ก็ปรากฏอยู่ในคำสอนของพันธสัญญาใหม่ด้วย

พันธสัญญาใหม่นั้นยอมรับในสิทธิอำนาจของพันธสัญญาเดิม

แต่นอกจากนั้นยังได้เปิดเผยพัฒนาการที่เกิดขึ้นตามมาในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่ด้วย ดังนั้น ทุกครั้งที่เราประยุกต์ข้อความใดในพันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเราในวันนี้

เราต้อง ไปให้ไกลกว่าความหมายดั้งเดิมและพิจารณาพัฒนาการหลายชั้นด้านประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นระหว่างโลกโบราณสมัยพันธสัญญาเดิมและโลกสมัยใหม่ของเรา

ความเชื่อตามพระคัมภีร์ ไม่ได้ยังคงที่โดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา แต่ก็ไม่ใช่พระเจ้าเริ่มศาสนาหนึ่งแล้ว เมื่อถึงเวลาก็โยนทิ้งไป

และใช้อีกศาสนาหนึ่งเข้ามาแทนที่

พระคัมภีร์เป็นตัวแทนของศาสนาหรือความเชื่อหนึ่งเดียวที่เติบโตต่อเนื่อง

ศาสนศาสตร์มักบรรยายพัฒนาการต่าง ๆ ของความเชื่อตามพระคัมภีร์ว่าเป็นดัง

“ชีวภาพ”ที่เติบโตขึ้นเหมือนต้นไม้เติบโตจากเมล็ดจนเป็นต้นสมบูรณ์ เมื่อเราคิดดูแล้ว เมล็ดนั้นหน้าตาแตกต่างจากต้นสมบูรณ์ที่เติบโตขึ้นมาอย่างมาก ทุกระยะของการเติบโตมีความแตกต่างเกิดขึ้น แต่ก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตต้นเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน ส่วนต่าง ๆ ในตอนท้ายของพันธสัญญาเดิมก็แตกต่างจากส่วนต้น ๆ และพันธสัญญาใหม่ก็แตกต่างจากพันธสัญญาเดิม แต่ความแตกต่างเหล่านี้สะท้อนถึงการเติบโตแบบชีวภาพ ความเชื่อของเราเติบโตขึ้นจากหนึ่งเมล็ดที่ปลูกไว้นานมาแล้ว ถูกบ่มเพาะตลอดทั้งพันธสัญญาเดิม และเติบโตเต็มวัยในพันธสัญญาใหม่

มีขบวนการในวิธีที่พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เอง พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เราเรียกว่า “การเติบโตทางชีวภาพ” ในกระบวนการนี้ คำสอน ประเด็นหลัก และแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าเติบโตขึ้นจากเมล็ดไปสู่สภาพเต็มวัย ถึงขนาดที่ในพระคัมภีร์เองก็ได้กล่าวถึงขบวนการ หรือความก้าวหน้าของตัวพระคัมภีร์เอง ดังนั้น ถูกต้องอย่างยิ่ง มีรูปแบบของความก้าวหน้าภายในพระคัมภีร์และภายในเบญจบรรณ [หนังสือห้าเล่มแรกในพันธสัญญาเดิม] หรือจะกล่าวว่าเป็นการเดินทางจากจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยของพระเจ้าไปสู่การ กิดดอกออกผลอย่างสมบูรณ์ ถ้าคุณสามารถจินตนาการถึงภาพเคลื่อนไหวเร็วของดอกไม้ที่กำลังบานเบ่งบานได้

—ศาสตราจารย์ไมเคิล เจ กโลโต

เราเห็นแล้วว่า เพื่อรับมือกับความท้าทายเมื่อทำการประยุกต์ในยุคนี้อย่างไร เราต้องสนใจไม่เพียงแต่โลกโบราณสมัยพันธสัญญาเดิม แต่ยังต้องพิจารณาพัฒนาการต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในตัวพระคัมภีร์เองด้วย และเรายังต้องยึดมั่นอย่างเข้มแข็งต่อความจริงที่ว่าพระเจ้าดลใจให้พันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นเพื่อโลกของเราเช่นกัน

โลกของเรา

ตามที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 10:11 พันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นเพื่อให้ “เป็นประโยชน์ในการสอน” ความจริงข้อนี้กำหนดให้เราต้องยอมรับความรับผิดชอบที่เรามีในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในโลกสมัยปัจจุบัน

ถ้าเราจะประยุกต์พันธสัญญาเดิมอย่างสัมฤทธิ์ผลในปัจจุบัน เราต้องถามตัวเราเองเสมอด้วยคำถามเช่น “ความหมายดั้งเดิมของข้อความใดก็ตามในพันธสัญญาเดิมประยุกต์เข้ากับโลกของเราอย่างไร?” “ความหมายนั้นอธิบายลักษณะคนที่เราเป็นและสถานการณ์ที่เราเผชิญอย่างไร?” “จุดแข็งและจุดอ่อนของเราคืออะไร?” คำถามลักษณะนี้สำคัญยิ่งต่อกระบวนการประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมในปัจจุบัน เมื่อคำนึงถึงความท้าทายของการประยุกต์ใช้ เราควรรีไต่ใจกับประเด็นที่สองที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด อะไรคือความเชื่อมโยงที่ทำให้เราสามารถนำเอาความหมายโบราณดั้งเดิมของข้อความในพันธสัญญาเดิมมาประยุกต์เข้ากับโลกร่วมสมัยของเรา?

ความเชื่อมโยง

ในหลายลักษณะ

การประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมในปัจจุบันก็เหมือนกับการหยิบโบราณวัตถุจากโลกโบราณขึ้นมาสักชิ้น และถือข้ามเวลาหลายพันปี ก่อนที่จะถอดรหัสความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของสิ่งนั้นในโลกปัจจุบัน เมื่อคิดดูแล้ว ก็เหมือนการเดินทางไกล อะไรทำให้เราคิดว่าสิ่งนี้เป็นไปได้?

เราจะทำสำเร็จได้อย่างไร? เอาละ

การที่หนังสือโบราณเล่มใดก็ตามจะส่งผลกระทบต่อคนสมัยปัจจุบัน

ก็จำเป็นต้องมีความเชื่อมโยงระดับหนึ่งระหว่างเนื้อหาของหนังสือเล่มนั้นและผู้อ่าน

ถ้าขาดความเชื่อมโยงอย่างสิ้นเชิง เราก็ไม่สามารถเข้าใจได้เลยและเราก็จะโยนสิ่งนั้นทิ้งไป

เช่นเดียวกันเมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิม เราต้องระลึกเสมอถึงความเชื่อมโยงหรือสิ่งที่มีร่วมกัน

ซึ่งดำรงอยู่ตลอดระยะเวลาตั้งแต่ยุคพันธสัญญาเดิมจนถึงสมัยของเรา

มีหลายวิธีในการจัดหมวดหมู่ความเชื่อมโยงเหล่านี้

แต่จะเป็นประโยชน์ถ้าเราเน้นที่สามสิ่งที่มีร่วมกัน

เราและชาวอิสราเอลโบราณที่ได้รับพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นกลุ่มแรกมีพระเจ้าองค์เดียวกัน

เราและพวกเขามีชีวิตอยู่ในโลกใบเดียวกัน เราต่างเป็นมนุษย์ในลักษณะเดียวกัน

ให้เราไขรหัสความเชื่อมโยงเหล่านี้

โดยเริ่มต้นที่ความจริงที่ว่าพระเจ้าของคริสเตียนในพันธสัญญาใหม่คือพระเจ้าองค์เดียวกันกับที่เรารู้จักในพันธสัญญาเดิม

พระเจ้าองค์เดียวกัน

เราได้เห็นแล้วถึงช่องว่างมหึมาระหว่างโลกสมัยปัจจุบันของเรากับโลกยุคพันธสัญญาเดิม แต่ในความเป็นจริงก็มีสัจธรรมสำคัญบางประการที่เหมือนเดิมตลอดมา ในเรื่องที่ว่าเราคือใคร โลกที่เราอยู่อาศัย และพระเจ้าที่เราปรนนิบัติ

คริสเตียนผู้สตัยชื่อในปัจจุบันนมัสการและปรนนิบัติพระเจ้าองค์เดียวกับที่ชาวอิสราเอลที่ชื่อสตัยในยุคโบราณปรนนิบัติในพันธสัญญาเดิม ความจริงข้อนี้เป็นรากฐานของความเชื่อมโยงสำคัญ เนื่องจากพระคัมภีร์สอนสอนว่า พระเจ้าไม่มีวันกลายเป็นอื่นหรือไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ในวันนี้ พระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่พระองค์เป็นในสมัยโบราณ ณ จุดนี้ เราต้องระมัดระวัง การไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงอยู่นิ่ง ๆ หรือว่าพระเจ้าได้ทรงแยกพระองค์เองออกจากประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

แผนการนิรันดร์

นักศาสนศาสตร์คริสเตียนที่มีมุมมองดั้งเดิมได้สอนไว้อย่างถูกต้องว่ามีสามวิธีที่พระเจ้าสำแดงว่าพระองค์คือพระเจ้าที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง: (1) แผนการนิรันดร์; (2) พระลักษณะเฉพาะ; และ (3) คำมั่นตามพันธสัญญาของพระองค์

ให้เราดูว่าแต่ละวิธีสร้างความมั่นใจอย่างไรว่าพระเจ้าเป็นเหมือนเดิมในปัจจุบันนี้เช่นเดียวกับที่พระองค์เป็นในยุคพันธสัญญาเดิม ประการแรก

แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับทั้งจักรวาลไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เมื่อใดก็ตามที่บางสิ่งเกิดขึ้นในโลก คนก็สงสัยว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าตั้งใจไว้จริง ๆ หรือ โดยเฉพาะเมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นในโลกนี้

เราก็สงสัยว่าพระเจ้าอยู่ที่ไหนในเหตุการณ์นั้น

และพระประสงค์ของพระองค์คืออะไร ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นประโยชน์มาก

หากเราเข้าใจคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องอำนาจ “เทวาริปไตย” ของพระเจ้า เนื่องจากชัดเจนว่า ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นนอกเหนือจากพระประสงค์และจุดมุ่งหมายสูงสุดของพระเจ้า และมีหลายตอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เราสามารถศึกษาได้แน่นอน หนึ่งในนั้นคือเอเฟซัส 1 ซึ่งกล่าวว่าพระเจ้ากระทำราชกิจทุกประการตามจุดมุ่งหมายแห่งพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ ทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ ในที่สุดแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของจุดมุ่งหมายของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงมี และนี่เป็นประเด็นปริศนาอันยิ่งใหญ่เหนือปัญญาอันจำกัดของเรา พระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายที่พระองค์กำลังทำให้สำเร็จผ่านประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

—ดร. ฟิลิป ไรเคน

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวไว้ในอิสยาห์ 46:10:

เราแจ้งอวสานตั้งแต่ตอนต้น แจ้งสิ่งที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่ครั้งโบราณ เราลั่นวาจาไว้ว่าความมุ่งหมายของเราจะคงอยู่ เราจะทำทุกสิ่งตามที่เราเห็นชอบ (อิสยาห์ 46:10)

จากพระธรรมข้อนี้

พระคัมภีร์สอนว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำแล้วและกำลังกระทำอยู่เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบที่ครบวงจรและไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ซึ่งได้สถาปนาไว้ตั้งแต่ก่อนการทรงสร้างของพระองค์แล้ว

ในบทเรียนชุดนี้ เราจะสำรวจเป้าหมายและทิศทางของแผนการ

นิรันดร์นี้อย่างละเอียด

โดยเฉพาะแผนการของพระเจ้าที่จะนำแผ่นดินของพระองค์มาบนโลกนี้เช่นเดียวกับในสวรรค์ แต่ ณ จุดนี้ คงเพียงพอที่จะกล่าวว่าการที่แผนการนิรันดร์ของพระเจ้าไม่มีวันกลายเป็นอื่นนั้นสอนเราว่า จุดมุ่งหมายของพระองค์ในพันธสัญญาเดิมนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของพระองค์ในพันธสัญญาใหม่ ไม่ว่าเราเห็นความแตกต่างใดก็ตาม พันธสัญญาทั้งสองไม่ได้นำเสนอสองแผนการที่ต่างกัน

แผนการทั้งสองไม่ได้ทดแทนหรือคัดค้านซึ่งกันและกัน ตรงกันข้าม

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ คือ ระยะเวลาหรือขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน

เป็นแผนการหนึ่งเดียวที่ได้ขับเคลื่อน

และจะขับเคลื่อนประวัติศาสตร์ตลอดไปสู่เป้าหมายอันไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

คือเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนโลกนี้ให้เป็นแผ่นดินของพระเจ้า

พระลักษณะเฉพาะของพระเจ้า ประการที่สอง

พระเจ้าคือพระองค์เดียวกันในแง่พระลักษณะของพระองค์ นั่นคือ

คุณสมบัติแก่นแท้ของความเป็นพระเจ้า

เราต้องเข้าใจว่า ในฐานะที่พระเจ้าสัมพันธ์เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์

พระองค์สำแดงพระลักษณะในมิติต่าง ๆ ในวาระที่แตกต่างกันด้วย เช่น

บางครั้งพระองค์สำแดงพระเมตตา บางครั้งสำแดงพระพิโรธ

บางครั้งสำแดงฤทธานภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ บางครั้งยับยั้งพระองค์เอง

แต่ธรรมชาตินิรันดร์ของพระองค์ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

จงฟังว่าผู้เขียนฮีบรูพูดถึงธรรมชาตินิรันดร์ของพระคริสต์ว่าอย่างไรในฮีบรู 1:10-12:

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงวางฐานรากของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นจะพินาศไป

แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม
พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นขึ้นเหมือนเสื้อคลุม
สิ่งเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยน ไปเหมือนเสื้อผ้า แต่พระองค์เองยังคงเดิม
และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” (ฮีบรู 1:10-12)

และในยากอบ 1:17 เราอ่านพบว่า:

ของประทานทุกอย่างที่ดีและล้ำเลิศล้วนมาจากเบื้องบน
จากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลายในฟ้าสวรรค์
ผู้ไม่ได้ทรงผันแปรเหมือนเงาที่แปรเปลี่ยน (ยากอบ 1:17)

ตามที่ยากอบกล่าวในข้อนี้ พระเจ้าของเราไม่เปลี่ยนแปลง
น่าเสียดายที่คริสเตียนเจตนาตีความมากมายมักพูดราวกับว่าพระเจ้ามีพระลักษณะชุดหนึ่งในพันธสัญญาเดิม และบัดนี้ก็มีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมากมายอีกชุดหนึ่งในพันธสัญญาใหม่
ข้าพเจ้ายังจำได้ว่าเมื่ออายุหกขวบ
ข้าพเจ้าได้ยินครูของข้าพเจ้าออกความเห็นเกี่ยวกับการทำศึกของโยชูวาที่เยรีโค เมื่อเล่าเรื่องจบ
คุณครูก็มองดูพวกเราและกล่าวว่า “เด็ก ๆ พระเจ้าช่างโหดร้ายเหลือเกินในพันธสัญญาเดิม
พระองค์ถึงกับต้องการให้เด็ก ๆ เสียชีวิตในตอนนั้น แต่ตอนนี้พระเจ้าเปลี่ยนไปแล้ว
ในพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงรักทุกคน เด็ก ๆ
ไม่ตีใจหรือที่เรายูในยุคพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่ยุคพันธสัญญาเดิม?” และแน่นอน พวกเราดีใจ
ในพวกเราไม่มีใครอยากเสียชีวิตเหมือนเด็ก ๆ ในเมืองเยรีโค
เอาละ ถึงแม้จะเจตนาดีก็ตาม แต่คุณครูคนนั้นก็มีความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง
พระลักษณะของพระเจ้า ไม่ได้เปลี่ยนแปลงระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ตรงกันข้าม
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการพิพากษาทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่
และพระองค์ก็เป็นพระเจ้าแห่งความรักทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่
พระลักษณะของพระเจ้านั้นเป็นนิรันดร์
เคยเป็นมาอย่างไรก็จะเป็นเช่นนั้นต่อไปโดยไม่เปลี่ยนแปลง
การที่พระลักษณะของพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเปิดเผยถึงความเชื่อมโยงที่เราน่าจะคาด
หวังสำหรับทุกช่วงเวลาในประวัติศาสตร์
พระลักษณะเฉพาะของพระเจ้า ไม่เปลี่ยน ไปเลยแม้แต่น้อย
เราจึงมั่นใจได้ว่าราชกิจและการเปิดเผยของพระองค์ในยุคพันธสัญญาเดิม ในยุคพันธสัญญาใหม่
และในยุคของเรา สะท้อนลักษณะนิรันดร์ของพระองค์อย่างเสมอดั้นเสมอปลาย
พระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่เรานมัสการในวันนี้ และทรงเป็นเช่นนั้นมาตลอด

คำมั่นตามพันธสัญญา ประการที่สาม

พระเจ้ายังเป็นพระเจ้าองค์เดียวกันตามคำมั่นในพันธสัญญา
พระองค์จะไม่วันล้มเหลวในการทำทุกสิ่งให้สำเร็จตามที่พระองค์ให้คำมั่นตามพันธสัญญาไว้กับคน
ของพระองค์

ถึงจุดนี้ เราต้องระวัง หลายครั้งในพระคัมภีร์
พระเจ้าชูและเสนอบางสิ่งแก่คนของพระองค์โดยพระองค์มิได้ทำให้สำเร็จเป็นจริง
แต่การชูและการเสนอไม่ใช่คำมั่นตามพระสัญญา
คำมั่นตามพระสัญญาคือสิ่งที่พระเจ้าได้ปฏิญาณไว้ว่าจะกระทำ
และคำปฏิญาณตามพระสัญญาเหล่านี้ไม่มีวันล้มเหลว ฮีบรู 6:17 กล่าวว่า:

เนื่องจากพระเจ้าทรงประสงค์จะให้บรรดาทายาทผู้จะได้รับสิ่ง
ที่ทรงสัญญาไว้รู้อย่างชัดเจนว่าความมุ่งหมายของพระองค์นั้น ไม่เปลี่ยนแปลง

พระองค์จึงทรงยืนยันพระสัญญานั้นด้วยคำสาบาน (ฮีบรู 6:17)

นี่คือเหตุผลที่พันธสัญญาของพระเจ้ามีบทบาทสำคัญในบทเรียนชุดนี้ คำสอนในพันธสัญญาเดิมทั้งเล่มและคำสอนในพันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เพราะพระเจ้ากระทำให้จดมุ่งหมายของแผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริงโดยผ่านชุดพันธสัญญาที่สำคัญ โดยแต่ละพันธสัญญาต่อยอดและขยายจากพันธสัญญาก่อนหน้านี้

แรกสุด พระเจ้าได้กระทำพันธสัญญาในสมัยของอาดัม โดยสถาปนาเป้าหมายของแผ่นดินพระเจ้า และบทบาทของมนุษย์ ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าต่อยอดพันธสัญญานี้ โดยให้ความมั่นใจเกี่ยวกับเสถียรภาพของธรรมชาติ ในยุคของอับราฮัม

พระเจ้าสัญญาว่าอิสราเอลจะเพิ่มจำนวนขึ้นและกระจายพระพรของพระเจ้าไปทั่วทั้งโลก ในพันธสัญญาของพระองค์กับโมเสส พระเจ้าสถาปนาพระบัญญัติต่อหน้าเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล ในยุคของดาวิด

พระองค์สถาปนาอิสราเอลเป็นราชอาณาจักรและเน้นย้ำว่าลูกหลานของดาวิดจะประทับบนบัลลังก์และปกครองตลอดไป ท้ายที่สุด พระเจ้ากระทำพันธสัญญาใหม่ในพระคริสต์

เพื่อแก้ไขความล้มเหลวของมนุษย์ในอดีตและทำให้จดมุ่งหมายของแผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริงแน่นอน พระเจ้าเน้นย้ำนโยบายที่แตกต่างกันของแผ่นดินของพระองค์ในแต่ละ

พันธสัญญาตามที่พระองค์เห็นสมควรโดยสติปัญญาอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ แต่ทุกคำสัญญาที่พระองค์ได้กระทำในแต่ละพันธสัญญาจะถูกทำให้สำเร็จเป็นจริง เพราะว่คำมั่นแห่งพันธสัญญาของพระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เราทั้งหลายต้องยอมรับว่า บางครั้งดูเหมือนพระเจ้าทรงลี้มหรือได้วางพระสัญญาบางข้อไว้ก่อน แต่ความจริงก็คือ เมื่อเราเข้าใจพระคัมภีร์อย่างเหมาะสม โดยระลึกเสมอว่าพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เราจะพบว่าทุกคำมั่นตามพันธสัญญาได้ถูกกระทำหรือจะถูกทำให้สำเร็จแน่นอน

พระเจ้าอาจทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จเป็นจริงในวิธีที่ไม่มีใครคาดคิด

แต่พระองค์จะทำให้สำเร็จอย่างแน่นอน

และเนื่องจากพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ไม่เปลี่ยนแปลงทั้งในพันธสัญญาเดิมและในวันนี้

คำมั่นตามพันธสัญญาของพระองค์จึงเชื่อมโยงเราเข้ากับคำสอนพันธสัญญาเดิมของยุคโบราณนั้นด้วย

เราได้เห็นแล้วว่าพันธสัญญาเดิมและความเชื่อของเราในวันนี้ถูกเชื่อมโยงโดยความจริงที่ว่าเรามีพระเจ้าผู้ไม่เปลี่ยนแปลงองค์เดียวกัน ตอนนี้

เราจะศึกษาความเชื่อมโยงประเภทที่สองระหว่างความเชื่อตามพันธสัญญาเดิมและความเชื่อของคริสเตียนปัจจุบัน นั่นคือ ความจริงที่ว่าเรามีชีวิตอยู่ในโลกใบเดียวกัน

โลกใบเดียวกัน

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าเป็นเรื่องง่ายสำหรับเราที่จะเน้นความแตกต่างระหว่างยุคของเราและพันธสัญญาเดิม แต่ถึงแม้หลายสิ่งได้เปลี่ยนไปตั้งแต่สมัยอิสราเอลโบราณ

เราก็คงมีชีวิตอยู่ในโลกใบเดียวกัน

เราต้องไม่ยอมให้ตัวเราเองคิดว่าพันธสัญญาเดิมถูกเขียนขึ้นสำหรับคนอีกโลกหนึ่ง

หรือสำหรับโลกที่แตกต่างจากโลกของเราอย่างสิ้นเชิง

โลกของพันธสัญญาเดิมก็คือโลกเดียวกันกับที่ท่านและข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในวันนี้

เรามีประวัติศาสตร์ร่วมกัน และมีสถานการณ์ร่วมกันกับผู้เชื่อในยุคพันธสัญญาเดิมด้วย

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

ความจริงที่ว่าผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมมีชีวิตอยู่ในโลกใบเดียวกันกับเรา

นำมาซึ่งความเชื่อมโยงอย่างน้อยสองประการระหว่างความเชื่อตามพันธสัญญาใหม่ของเราและความเชื่อตามพันธสัญญาเดิม ประการแรก พันธสัญญาเดิมได้มอบภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่อธิบายประสบการณ์ปัจจุบันมากมายของเรา และประการที่สอง พันธสัญญาเดิมบรรยายถึงสถานการณ์คู่ขนานที่เป็นกระจกสะท้อนภาพประสบการณ์ปัจจุบันมากมายของเรา

หนึ่งในลักษณะที่ชัดเจนและโดดเด่นที่สุดของพันธสัญญาเดิมก็คือ พันธสัญญาเดิมนั้นได้ให้ภูมิหลังของเหตุการณ์และคำสอนต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่และในโลกปัจจุบันของเรา เหตุการณ์ในพันธสัญญาเดิมมิได้เกิดขึ้นในสุญญากาศและไม่ใช่เรื่องสมมติ แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ และหลายเหตุการณ์ก็ได้ทิ้งร่องรอยไว้ในโลกนี้เพื่อเป็นหลักฐานตลอดไป เช่น บัญญัติสิบประการที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอลบนภูเขาซีนาย ได้กลายเป็นโครงหลักอันถาวรสำหรับคำสอนทางศีลธรรมในพันธสัญญาใหม่ และเราสามารถเห็นผลลัพธ์ของบัญญัติสิบประการในอนุสรณ์สถานและคำสอนทางจริยธรรมมากมายรอบโลกในวันนี้ ท่านเองเดียวกัน การที่พระเจ้าเลือกดาวิดให้เป็นหัวหน้าของราชวงศ์ที่จะปกครองคนของพระเจ้าอย่างถาวร ได้ให้คำอธิบายทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับบรรพบุรุษของพระเยซูในฐานะบุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด และแน่นอน ในฐานะบุตรของดาวิดพระเยซูจึงยังคงเป็นกษัตริย์เหนือมนุษย์ทั้งปวง เป็นผู้เดียวที่สามารถประทานความรอดแก่เรา ด้วยวิธีนี้และวิธีอื่นอีกมากมาย พันธสัญญาเดิมได้ส่งมอบภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ให้เราในวันนี้

สถานการณ์คู่ขนาน

เหตุผลที่สองที่เรารู้ว่าเราอยู่ในโลกใบเดียวกันกับผู้เชื่อยศพันธสัญญาเดิมก็คือ เราไม่เพียงรับรู้ถึงภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของประสบการณ์ของเรา แต่เรายังเห็นสถานการณ์คู่ขนานมากมายระหว่างพันธสัญญาเดิมและยุคของเราด้วย เช่นเดียวกับผู้เชื่อยศพันธสัญญาเดิม เราอยู่ในโลกที่ถูกสร้างโดยพระเจ้าแต่ลุ่มหลงในความบาป ผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมเผชิญการต่อต้านจากคนอื่น ๆ และจากวิญญาณชั่ว และเราก็เผชิญกับการต่อต้านลักษณะเดียวกันในปัจจุบัน ในพันธสัญญาเดิม มนุษย์พึ่งพาความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อเอาชนะปัญหา เราก็จึงพาความช่วยเหลือของพระองค์เช่นกัน ลักษณะคู่ขนานเช่นนี้มีอีกมากมาย ทันททีที่เรามองให้ลึกกว่าความแตกต่างอย่างผิวเผิน เราก็สามารถเห็นว่าเราอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับสถานการณ์ที่ผู้เขียนและผู้อ่านดั้งเดิมของพันธสัญญาเดิมได้เผชิญ

หนึ่งในลักษณะเด่นที่สุดของพระคัมภีร์ก็คือ

วิธีการแสดงให้เห็นลักษณะคู่ขนานระหว่างชุดเหตุการณ์ก่อนหน้า และชุดเหตุการณ์ภายหลัง ผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าการที่ชาวอิสราเอลอพยพจากอียิปต์นั้นเป็นภาพขนานกับการที่พวกเขา กลับมาจากการถูกเนรเทศ พระกิตติคุณทั้งสี่ก็แสดงการให้เห็นว่าชีวิตของพระเยซูสอดคล้องกับการอพยพของชาวอิสราเอลจากอียิปต์ อัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นถึงความคู่ขนานระหว่างการเดินทางของอิสราเอลสู่แผ่นดินพระสัญญา และชีวิตของคริสเตียนในการติดตามพระคริสต์เพื่อมุ่งหน้าไปสู่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ พระเยซูกล่าวถึงความคู่ขนานระหว่างการเดินทางที่ไม่เสถียรที่บ่งชี้ขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และการที่พระเยซูเองจะถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน นอกจากนี้ยังมีอีกมากมาย นักศาสนศาสตร์มักเรียกความคู่ขนานเหล่านี้ว่า “รูปลักษณะของพระคัมภีร์” รูปลักษณะของพระคัมภีร์ตั้งอยู่บนความจริงที่ว่า

เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นภายหลังนั้นเป็นคู่ขนานกับเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นก่อนหน้าแล้ว และส่วนใหญ่ความคู่ขนานนี้ดำรงอยู่เพราะเราอยู่ในโลกใบเดียวกันกับคนของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมนั่นเอง นอกจากการมีพระเจ้าองค์เดียวกันและโลกใบเดียวกันแล้ว เราอาจพบความเชื่อมโยงระหว่างพันธสัญญาเดิมและยุคของเราเนื่องจากเรามีความสัมพันธ์กับคนลักษณะเดียวกัน

คนลักษณะเดียวกัน

มีความแตกต่างมากมายระหว่างมนุษย์โบราณสมัยพันธสัญญาเดิมและมนุษย์สมัยปัจจุบัน แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราเป็นคนลักษณะเดียวกันทั้งหมด เราถูกเชื่อมโยงด้วยความต่อเนื่องสำคัญที่เป็นพื้นฐานของความแตกต่างของเราและผูกพันเราเป็นเอกภาพ แม้กระทั่งจะต่างเวลาและต่างวัฒนธรรม

พระฉายของพระเจ้า

มีอย่างน้อยสามวิธีที่แสดงว่าเราเป็นคนลักษณะเดียวกันกับคนในพันธสัญญาเดิม: (1) มนุษย์ทั้งปวงเป็นพระฉายของพระเจ้า; (2) เราทั้งหมดเป็นคนบาป; และ (3) เราทั้งหมดอยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้า ประการแรก มนุษย์ทั้งปวงไม่ว่ามีชีวิตอยู่เมื่อไร หรือที่ไหน ต่างก็เป็นพระฉายของพระเจ้า นี่คือคำสอนที่ชัดเจนตลอดทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ในปฐมกาล 1:27 เราอ่านพบดังนี้:

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายของพระองค์ ตามพระฉายของพระเจ้า นั่น พระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้น พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง (ปฐมกาล 1:27)

ในปฐมกาล 9:6 เราพบว่า แม้หลังจากความบาปทำให้มนุษย์เสื่อมลง มนุษย์ก็ยังคงเป็นพระฉายของพระเจ้า ข้อนี้กล่าวว่า:

“ใครก็ตามที่ฆ่าคน เขาก็จะถูกคนฆ่า เพราะพระเจ้าทรงสร้างคนขึ้น ตามพระฉายของพระองค์” (ปฐมกาล 9:6)

และหลังจากนั้น

พันธสัญญาใหม่ก็ยืนยันว่ามนุษย์ทั้งปวงเป็นพระฉายหรือมีคุณลักษณะของพระเจ้า ยากอบ 3:9 กล่าวว่า:

เราทั้งหลายสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระบิดาของเรา ด้วยลิ้น และเราก็ใช้ลิ้นแช่งตามนุษย์ซึ่งทรงสร้างขึ้นตามแบบของ พระองค์ (ยากอบ 3:9)

และเปาโลได้กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 11:7:

ผู้ชาย...เพราะเขาคือพระฉายและศักดิ์ศรีของพระเจ้า (1 โครินธ์ 11:7)

ในการที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ชายหญิงตามพระฉายของพระองค์นั้น เราเห็นว่ามันคือสิ่งที่เรามีร่วมกัน กับคนทั้งปวงที่ดำรงอยู่ในพันธสัญญาเดิม และแน่นอนหมายถึง อาดัมและเอวา ซึ่งเป็นชายหญิงคู่แรกด้วย ดังนั้นความจริงนี้มีได้หายไปไหน และนี่เป็นความจริงพื้นฐาน เป็นความคล้ายคลึงที่เรามีร่วมกันกับวิสุทธิชน รวมถึงคนทั้งปวงที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนเราด้วย

—ศาสตราจารย์ทีโมธี เมานท์ฟอร์ด

การเข้าใจบทบาทของเราในฐานะพระฉายของพระเจ้านั้นสำคัญยิ่งต่อการเข้าใจจุดมุ่งหมายของแผ่นดินพระเจ้าตลอดทั้งประวัติศาสตร์ ในบทเรียนหลังจากนี้ เราจะกล่าวถึงอีกหลายประเด็นเกี่ยวกับความหมายของพระฉายของพระเจ้า แต่ในจุดนี้ ก็เป็นการเพียงพอที่จะกล่าวถึงคุณสมบัติของมนุษย์ที่มีร่วมกันนี้ ในอดีต คริสตจักรนั้นใส่ใจเป็นพิเศษกับความจริงที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล มีความสามารถพิเศษทางภาษาศาสตร์ เป็นผู้มีศีลธรรมและศาสนา

การที่ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ยืนยันว่ามนุษย์ทั้งปวงเป็นพระฉายของพระเจ้าเตือนเราไม่ให้ประเมินค่าความแตกต่างระหว่างคนในยุคพันธสัญญาเดิมและคนในยุคปัจจุบันมากเกินไป ถูกต้อง เราทั้งหลายแตกต่างกันในหลายลักษณะ แต่ภายใต้พื้นผิวนั้น เราซึ่งมีชีวิตอยู่ในวันนี้มิได้แตกต่างจากคนสมัยโบราณแต่อย่างใด ถึงแม้เราไม่ได้เหมือนพวกเขาทุกกระเบียดนิ้ว แต่เราสามารถสรุปได้ว่าคุณสมบัติด้านการใช้เหตุผลด้านภาษาศาสตร์ และด้านศีลธรรม ซึ่งนิยามลักษณะของชีวิตของคนเหล่านั้น ก็นิยามลักษณะชีวิตของเราด้วย คนสมัยก่อนคิดค่อนข้างเหมือนกับที่เราคิด และเข้าใจภาษาค่อนข้างเหมือนกับที่เราเข้าใจ พวกเขาปล้ำสู้กับคำถามด้านศีลธรรมและความเชื่อค่อนข้างเหมือนกับที่เราทำ และด้วยเหตุผลเหล่านี้ เราจึงมั่นใจได้ว่าเราสามารถประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเรา คนที่เขียนพันธสัญญาเดิมขึ้นเป็นครั้งแรกและผู้อ่านกลุ่มแรกเป็นพระฉายของพระเจ้าเช่นเดียวกับเราด้วยเหมือนกัน

ธรรมชาติบาป ประการที่สอง เราเป็นมนุษย์ลักษณะเดียวกับคนเหล่านั้นในพันธสัญญาเดิม เนื่องจากมนุษย์ทั้งปวงเป็นคนบาป จงพิจารณาข้อความในโรม 3:12 ซึ่งเปาโลยกมาจากสดุดีเมื่อท่านบรรยายธรรมชาติบาปของมนุษย์ เปาโลเขียนดังนี้ว่า:

“ทุกคนล้วนหันเหไป พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไปด้วยกัน ไม่มีสักคนที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว” (โรม 3:12)

เปาโลกล่าวชัดเจนว่ามนุษย์ทุกคนได้ทำบาป และประเด็นนี้มิใช่เป็นเพียงคำสอนในพันธสัญญาใหม่เท่านั้น ใน 1 พงศกษัตริย์ 8:46 ในช่วงเทศกาลมอบถวายพระวิหาร โซโลมอน ได้กล่าวถึงแก่นสารที่เหมือนกันโดยท่านกล่าวว่า:

“มีใครบ้างที่ไม่ทำบาปเลย...” (1 พงศกษัตริย์ 8:46)

ในศาสนศาสตร์เชิงระบบ มีคำสอนที่รู้จักกันในชื่อ “ความเสื่อมสุด” และความหมายของคำสอนนี้ก็คือ ในทุกด้านของความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ทุกสิ่งแปรเปลี่ยนไปด้วยความบาป ดังนั้น โดยพื้นฐานแล้ว จึงถือว่าในทุกสิ่งที่มนุษย์กระทำ พวกเขากระทำโดยทรมานต่อพระบัญญัติของพระเจ้าและมาตรฐานอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ดังนั้น จึงถูกต้องแล้วที่จะกล่าวว่ธรรมชาติบาปนั้นมีอยู่จริง

—ดร. ลูอิส ออร์เทซา

เนื่องจากเราเป็นพระฉายของพระเจ้าแต่เราล้มลงในความบาป จึงไม่ยากที่เราจะเข้าใจเหตุผลที่ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมเน้นย้ำเรื่องเกี่ยวกับความบาป เราเชื่อมโยงกับพันธสัญญาเดิมในระนาบนี้เนื่องจากเรารู้ว่าเราเป็นคนบาป

เช่นเดียวกับผู้อ่านพันธสัญญาเดิมกลุ่มดั้งเดิมและทุกคนหลังจากนั้น แล้วเราก็เข้าใจเช่นกันว่าเหตุใดพันธสัญญาเดิมจึงเน้นที่การไถ่คนบาป นับตั้งแต่เวลาที่มนุษยชาติล้มลงในความบาป มนุษย์ทุกคนก็จำเป็นต้องได้รับการไถ่ ความจริงข้อนี้จึงเชื่อมโยงเราเข้ากับโลกโบราณสมัยพันธสัญญาเดิมด้วย

พันธสัญญา ประการที่สาม เราเป็นคนลักษณะเดียวกัน เนื่องจากในช่วงพันธสัญญาเดิม ในช่วงเวลาระหว่างนั้นกับปัจจุบัน และแม้กระทั่งในวันนี้

มนุษย์ทุกคนถูกผูกพันกับพระเจ้าโดยพันธสัญญา

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่กล่าวอย่างสม่ำเสมอว่ามนุษย์ทุกคนถูกผูกพันกับพระเจ้าโดยพันธสัญญา ตามที่เราจะเห็นในบทเรียนหลังจากนี้ พันธสัญญาของพระเจ้าต่ออาดัม และโนอาห์ถูกเรียกว่าพันธสัญญา “สากล” เนื่องจากเป็นพันธสัญญาที่กระทำกับมนุษย์ทั้งปวง พันธสัญญากับคนทั้งสองนี้ นำมนุษย์เข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ผู้เมตตาและปราณี ส่วนที่เหลือของพันธสัญญาเดิมเน้นไปที่พันธสัญญาพิเศษที่พระเจ้ากระทำกับชนชาติอิสราเอล ซึ่งมักเรียกว่า พันธสัญญา “แห่งชนชาติ”

ชนชาติอิสราเอลถูกผูกพันกับพระเจ้าด้วยพันธสัญญาที่พระองค์ได้กระทำกับอับราฮัม โมเสส และดาวิด

และหลังจากนั้นด้วยอีกพันธสัญญาหนึ่งที่ผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลพยากรณ์ไว้ว่าจะมาถึง และพวกเราททุกคนก็อยู่ในเงื่อนไขเดียวกันในวันนี้

ทุกคนถูกผูกพันกับพระเจ้าด้วยพันธสัญญาที่พระองค์มีต่ออาดัมและโนอาห์ และคริสตจักรในวันนี้ก็ถูกผูกพันกับพระเจ้าด้วยพันธสัญญาพิเศษที่พระเจ้ากระทำกับชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม และด้วยอีกพันธสัญญาหนึ่งในพระคริสต์ เราคงจำได้ว่า ในอพยพ 19:6 พระเจ้าตรัสบนภูเขาซีนายเกี่ยวกับสัมพันธภาพพิเศษแห่งพันธสัญญาของพระองค์กับอิสราเอลว่า:

“แต่เจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์และเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์สำหรับเรา” (อพยพ 19:6)

ใน 1 เปโตร 2:9 อัครทูตเปโตรหยิบยกพระธรรมข้อนี้มา แต่ท่านประยุกต์เข้ากับคริสตจักรยุคพันธสัญญาใหม่ ท่านกล่าวว่า:

แต่พวกท่านเป็นประชากรที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร เป็นปรีดิ์หลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นพลเมืองของพระเจ้า (1 เปโตร 2:9)

ในข้อนี้

เปโตรประยุกต์ข้อความที่พระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอลเป็นพันธสัญญาพิเศษในพันธสัญญาเดิมให้เข้ากับคริสตจักรคริสเตียน

ท่านได้ทำเช่นนี้เพราะผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในตอนนั้นก็ถูกผูกพันเข้ากับพระเจ้าด้วยอีกพันธสัญญาหนึ่ง ซึ่งอยู่ในพระคริสต์แล้ว นี่คือนิวพันธสัญญาแห่งความเชื่อมโยงที่จะคงอยู่ตลอดประวัติศาสตร์

เราได้สำรวจความท้าทายที่เราต้องก้าวข้ามในการประยุกต์พันธสัญญาเดิม

และได้ศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างเรากับพันธสัญญาเดิมแล้ว

ต่อไปเราควรรีด้วยความสนใจกับพัฒนาการต่าง ๆ ที่เราต้องยอมรับ

ถ้าเราจะประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับยุคปัจจุบันของเรา

พัฒนาการต่าง ๆ

เราได้เห็นแล้วว่า การประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเราในวันนี้ได้นั้น ต้องคำนึงถึงพัฒนาการต่าง ๆ ด้านประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในบริบทความเชื่อตามพระคัมภีร์

ทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่ ทั้งพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาใหม่ และความเชื่อคริสเตียนของเราในวันนี้ เป็นตัวแทนของศาสนาเดียวและความเชื่อเดียว แม้กระนั้น เรายังต้องยอมรับเสมอว่ามีพัฒนาการมากมายหลายอย่างได้เกิดขึ้น

เราสามารถอธิบายพัฒนาการเหล่านี้ได้หลายแนวทาง แต่เราจะเน้นที่พัฒนาการสามประเภท: (1) พัฒนาการด้านยุคสมัย; (2) พัฒนาการด้านวัฒนธรรม; และ (3) พัฒนาการด้านตัวบุคคล ประการแรก พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองและพระประสงค์ของพระองค์กับคนของพระองค์ในแต่ละยุคสมัย

ด้านยุคสมัย

ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ คือ

บันทึกขนาดยาวเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองต่อคนของพระองค์ตามลำดับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ได้ดำเนินไป และจุดกำหนดได้สิ้นสุดที่ในองค์พระคริสต์ มีหลายวิธีที่จะสำรวจประวัติศาสตร์นี้ แต่วิธีหนึ่งที่เป็นประโยชน์ ก็คือการแบ่งเป็นยุคหรือสมัยหลักๆ ให้สอดคล้องกับพันธสัญญาที่พระเจ้ามีต่อคนของพระองค์ ในแต่ละยุคพันธสัญญา พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองมากยิ่งขึ้น กล่าวง่าย ๆ ก็คือ พระเจ้าเปิดเผยกับโนอาห์มากกว่าที่พระองค์เปิดเผยกับอาดัม พระองค์เปิดเผยกับอับราฮัมมากกว่าที่พระองค์เปิดเผยกับโนอาห์ โมเสสได้รับการเปิดเผยมากกว่าที่อับราฮัมได้รับ และพระเจ้าก็ประทานการเปิดเผยแก่ดาวิดมากกว่าที่พระองค์ประทานแก่โมเสส และในยุคนพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าก็ได้เปิดเผยมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเป็นมาทั้งหมด ผู้เขียนฮีบรูเน้นประเด็นนี้ในฮีบรู 1:1-2 โดยเขียนว่า:

ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะหลายครั้งหลายครา ด้วยวิธีการต่างๆ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ ได้ตรัสกับเราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ (ฮีบรู 1:1-2)

เช่นเดียวกับบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์

คริสเตียนแบ่งประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ออกเป็นหลายยุคหรือสมัยในหลายแนวทาง แต่โดยทั่วไปแล้ว

คริสตชนยอมรับว่าพัฒนาการด้านยุคสมัยที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เกิดขึ้นระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

การแบ่งตามยุคสมัยนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อการประยุกต์พระวจนะของพระเจ้าในปัจจุบัน และในช่วงหลายสหัสวรรษที่ผ่านมา คริสเตียน ได้ตั้งคำถามว่า:

“คำสอนในพันธสัญญาเดิมประยุกต์เข้ากับยุคพันธสัญญาใหม่อย่างไร?”

คริสเตียนที่สัตย์ซื่อเชื่ออย่างถูกต้องว่าพันธสัญญาเดิมใช้กับชีวิตของเราได้ แต่พวกเขาใช้วิธีการแตกต่างกันในการประยุกต์สารจากพระคัมภีร์เดิมเข้ากับสมัยของเรา สดปลายด้านหนึ่งของแนวมุมมองนี้ก็คือคนเหล่านั้นที่ส่งเสริมมุมมองประวัติศาสตร์พระคัมภีร์แบบตัดเป็นส่วน ๆ

คริสเตียนกลุ่มนี้เน้นเป็นพิเศษที่ความแตกต่างระหว่างยุคพันธสัญญาเดิมและยุคพันธสัญญาใหม่ พวกเขาที่กักกั สำหรับผู้เชื่อในปัจจุบัน

เราควรประยุกต์เพียงแต่คำสอนในพันธสัญญาเดิมที่ได้รับการยืนยันอย่างชัดเจนอีกครั้งหนึ่งในพันธสัญญาใหม่เท่านั้น หากเป็นอื่น พันธสัญญาเดิมก็ไม่สามารถประยุกต์กับผู้ที่ติดตามพระคริสต์ได้

ปลายอีกด้านหนึ่งของแนวมุมมองนี้ได้แก่จุดยืนสุดโต่งมากมายที่ส่งเสริมมุมมองที่ว่าความเชื่อต่อมพระคัมภีร์มีลักษณะแบนราบ

คริสเตียนเหล่านี้เน้นความต่อเนื่องของยุคพันธสัญญาเดิมและยุคพันธสัญญาใหม่ ในมุมมองนี้

ตราบิตที่พันธสัญญาใหม่ไม่ได้ปฏิเสธหรือปรับแก้คำสอนข้อใดในพันธสัญญาเดิม คริสเตียนก็มีพันธะที่จะต้องทำตามเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระคริสต์

ในบทเรียนนี้ เราจะหลีกเลี่ยงมุมมองสุดโต่งทั้งสองด้าน เราจะเน้นสิ่งที่เราเรียกว่า “มุมมองเชิงพัฒนาการ” ของความเชื่อตามพระคัมภีร์ ในมุมมองนี้ พันธสัญญาเดิมทั้งหมดจะต้องถูกใช้กับ

คริสเตียนยุคพันธสัญญาใหม่

แต่เราก็ต้องยอมรับด้วยว่าทกมิตของพันธสัญญาเดิมได้พัฒนาขึ้นเพราะสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำในพระคริสต์ คำสอนทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมถูกใช้กับคริสเตียนอย่างสอดคล้องกับพันธสัญญาใหม่เสมอ

ความสัมพันธ์ระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เป็นคำถามที่เป็นที่ถกเถียงกันอย่างมากมาย และแม้ในปัจจุบันก็ยังเป็นคำถามที่ถูกโต้แย้งกันอย่างกว้างขวาง และวิธีหนึ่งที่เราใช้เพื่อศึกษาพัฒนาการนี้ ที่เราเรียกว่า “การเปิดเผยอย่างก้าวหน้า” หรือการเปิดเผยเป็นอันดับ หมายความว่าพระเจ้ามิได้เปิดเผยทุกสิ่งตั้งแต่แรก

ดังนั้น เราประวัติศาสตร์พัฒนาการของศาสนศาสตร์ หรือคำสอนในพระคัมภีร์เดิมซึ่งสัมพันธ์กับพันธสัญญาใหม่ จริง ๆ แล้วเมื่อเริ่มต้นนั้นเป็นการเปิดเผยเพียงบางส่วน และหลังจากนั้นก็เป็นการเปิดเผยมากขึ้น

กระทั่งสมบูรณ์ในพันธสัญญาใหม่ด้วยคำสอนของ พระเยซูและเหล่าอัครทูตผู้บันทึกข้อเท็จจริงอันเป็นหลักศาสนศาสตร์ของคริสตจักร

—ดร. ดาเนียล สเตฟเฟิน

ในกาลาเทีย 3:24 เปาโลกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ดังนี้:

ดังนั้นบทบัญญัติได้รับมอบหมายหน้าที่ให้นำเรามาถึงพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:24)

ในข้อนี้ คำว่า “ผู้นำ” คือคำแปลของคำกรีก “paidagogos” คำนี้หมายถึง “ครู” หรือ “ผู้ดูแล” ที่ทำหน้าที่สั่งสอน ชี้นำ และอบรมวินัยแก่เด็ก เพื่อให้เด็กคนนั้นเจริญเติบโตมีวุฒิภาวะ ดังนั้น ตามที่เปาโลบอกในข้อนี้ คำสอนในพันธสัญญาเดิมเป็นเหมือนโอวาทที่มอบแก่เด็ก แต่คำสอนในพันธสัญญาใหม่เป็นเหมือนโอวาทที่มอบแก่ทายาทที่เป็นผู้ใหญ่

เราทุกคนรู้ว่าพ่อแม่สอนเด็กด้วยบทเรียนเช่น “อย่าออกไปที่ถนน” หรือ “อย่าเข้าใกล้ไฟ” แต่เมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เขาก็ไม่เตือนพวกเขาให้อยู่ห่างจากถนนหรืออยู่ห่างจากไฟอีกต่อไป ถึงอย่างไร เขาก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว แม่กระนั้น

พ่อแม่ก็ยังคงคาดหวังให้ลูกที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วจดจำปัญญาที่มาจากข้อบังคับสมัยเป็นเด็ก เราคาดหวังให้ผู้ใหญ่จำได้ว่าถนนและ ไฟมีอันตรายและต้องรู้จักระมัดระวัง

การปฏิบัติต่อผู้ใหญ่ราวกับว่าเขาเป็นเด็กก็เป็นการโง่เขลา

แต่ถ้าผู้ใหญ่ลืมสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากบทเรียนสมัยเด็กก็เป็นสิ่งโง่เขลาเท่า ๆ กันด้วย

ในหลายลักษณะ พันธสัญญาเดิมก็คล้ายกับกฎข้อบังคับที่ใช้กับเด็ก ถูกออกแบบมาสำหรับสภาพทางจิตวิญญาณของมนุษย์ในอิสราเอลสมัยพันธสัญญาเดิม

ในช่วงที่พวกเขาเติบโตสู่ความวุฒิภาวะ พันธสัญญาใหม่ก็คือคำสอนสำหรับคนที่มีชีวิตอยู่หลังจากพระเจ้าได้ทำการเปิดเผยโดยผ่านพระคริสต์

ถ้าเราในฐานะผู้เชื่อในสมัยพันธสัญญาใหม่ทำตามพันธสัญญาเดิมเหมือนคนในยุคพันธสัญญาเดิม

ทำ ก็เท่ากับเราก็ปฏิเสธความสำคัญของพระคริสต์

แต่ถ้าเราปฏิเสธปัญญาที่ถูกสอนในพันธสัญญาเดิม

ก็เท่ากับเราปฏิเสธการที่พระคริสต์เคารพสิทธิอำนาจของพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อ เราต้องยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพันธสัญญาเดิม แต่เราต้องกระทำเช่นนั้นในฐานะคนที่ได้มีประสบการณ์กับการที่ยุคต่าง ๆ ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงแล้ว

นอกเหนือจากพัฒนาการด้านยุคสมัย หากเราจะประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับยุคของเรา เราต้องพิจารณาพัฒนาการด้านวัฒนธรรมด้วย

ด้านวัฒนธรรม

เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาเดิม สิ่งที่เราต้องนำมาพิจารณาก็คือความคล้ายคลึง และความแตกต่างระหว่างแบบแผนวัฒนธรรมที่ถูกนำเสนอในพันธสัญญาเดิมและแบบแผนวัฒนธรรมของโลก ลักษณะทางวัฒนธรรมแบบใดในยุคของเราดูขนานอย่างใกล้ชิดกับยุคของอับราฮัม? วัฒนธรรมของเราเหมือนกับวัฒนธรรมของดาวิดอย่างไร? วัฒนธรรมมนุษย์ได้เปลี่ยนไปอย่างไรจากยุคโบราณในพันธสัญญาเดิม? ธรรมเนียมและประเพณีใดแตกต่างกันบ้าง? เราต้องตอบคำถามเหล่านี้ถ้าเราจะประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตสมัยปัจจุบันด้วยความรับผิดชอบ

เรามีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 21

และเราก็พบว่าวัฒนธรรมของเราและวัฒนธรรมในพันธสัญญาเดิมนั้นแตกต่างกัน จึงจำเป็นที่เราจะต้องขดลึกลงไปในวัฒนธรรมสมัยพระคัมภีร์อย่างจริงจัง เพื่อเราจะสามารถเข้าใจข้อความเหล่านั้นได้ สิ่งต่าง ๆ ที่เราทำแตกต่างจากสมัยพันธสัญญาเดิมอย่างมาก เราจึงจำเป็นต้องพิจารณาบริบทและวัฒนธรรมของพันธสัญญาเดิม เพื่อเราจะเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรในชีวิตของคนของพระองค์ในพันธสัญญาเดิม

—ดร. ดาเนียล ชิมังโก

เราไม่เพียงต้องพิจารณาพัฒนาการด้านยุคสมัยและด้านวัฒนธรรมเท่านั้น แต่เพื่อประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเรานั้น เราต้องศึกษาพัฒนาการด้านตัวบุคคลด้วย

ด้านตัวบุคคล

มีทั้งความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกันค่อนข้างมากระหว่างคนสมัยพันธสัญญาเดิมและคนที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกร่วมสมัยของเรา หากเราหวังว่าจะประยุกต์ข้อความโบราณในพันธสัญญาเดิมอย่างเหมาะสม เราจำเป็นต้องตั้งคำถามเช่น: ชีวิตส่วนตัวของเราเปรียบเทียบกับคนเหล่านั้นที่เราเห็นในพันธสัญญาเดิมได้อย่างไร? เรามีบทบาทอะไรในสังคม? บทบาทเหล่านั้นเปรียบเทียบกับอย่างไรกับบทบาทของคนในพันธสัญญาเดิม? สภาวะทางจิตวิญญาณของเราเป็นอย่างไร? ความคิด การกระทำ และความรู้สึกของเราเปรียบเทียบกับได้อย่างไรกับสิ่งที่เราเห็นในคนสมัยพันธสัญญาเดิม? โดยการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างคนโบราณสมัยพันธสัญญาเดิมและคนสมัยปัจจุบัน เราก็สามารถเข้าใจได้ดีขึ้นว่าจะประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับสมัยของเราอย่างไร

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้ตั้งคำถามว่าเหตุใดเราจึงควรศึกษาพันธสัญญาเดิม เราได้ยอมรับความยากลำบากที่เราต้องเผชิญเนื่องจากความห่างระหว่างเราและหนังสือโบราณนี้ รวมถึงสาเหตุของความห่างนั้น และประเภทของความห่างที่เราพบ เรายังได้เห็นว่ามีพันธสัญญาใหม่ยืนยันอย่างหนักแน่นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างพันธสัญญาเดิมกับยุคของเรา โดยเฉพาะเมื่อศึกษาผ่านคำสอนของพระเยซูและเปาโล และเราได้วางโครงสร้างแนวทางที่เราต้องเดินตาม โดยการพิจารณาความท้าทาย ความเชื่อมโยง และพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์พันธสัญญาเดิมเข้ากับชีวิตของเรา

บ่อยครั้งเหลือเกินที่ผู้ติดตามพระคริสต์พอใจที่จะรู้เกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมเพียงน้อยนิด และศึกษาแค่พันธสัญญาใหม่ในฐานะพระคำของพระเจ้าสำหรับพวกเขาเท่านั้น แต่ด้วยความที่สองพันธสัญญานี้สำคัญเท่าเทียมกัน การกระทำเช่นนี้จึงไม่เพียงพอสำหรับคริสเตียนที่หวังจะเติบโตขึ้นในความเชื่อ เราจำเป็นต้องมีพันธสัญญาเดิมด้วย การศึกษาพันธสัญญาเดิมต้องใช้ความพยายามอย่างมาก แต่ทุกความพยายามก็คุ้มค่า พันธสัญญาเดิมคือพระวาทะของพระเจ้า และในฐานะสาวกผู้สัตย์ซื่อของพระคริสต์ เราควรทุ่มเท ศึกษาพระวาทะเล่มต่าง ๆ นี้ เหมือนกับที่พระคริสต์ต่อทิตพระองค์เองเพื่อศึกษา เมื่อเราทำเช่นนั้น เราจะพบว่าพันธสัญญาเดิมคือของขวัญอันมหัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ประทานแก่เราเพื่อปฏิบัติตามในทุกที่และทุกยุคสมัย

ดร. ริชาร์ด แพเรตต์ จูเนียร์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. แพเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอนสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษาระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. แพเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

ดร. ชัดเดียมส เจ เจมส์ จูเนียร์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. มาร์ค เอ เจนนิ่งส์ เป็นอาจารย์สอนวิชาพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์กอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. โรเบิร์ต แมคยูเวน เป็นอาจารย์สอนวิชาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และเป็นผู้อำนวยการภาควิชาศาสนศาสตร์ภาคภาษาจีน ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศสิงคโปร์

ศาสตราจารย์ทิโมธี เมานท์ฟอร์ด เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์พันธสัญญาแห่งภาคตะวันตกของประเทศจีน

ดร. แมทธิว นิวเคิร์ก เป็นอธิการบดีและศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมไครสต์ โบเบิ้ล เมืองโอกาซากิ ประเทศญี่ปุ่น

ดร. ลูอิส ออร์เทซา เป็นศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านการให้คำปรึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบอร์มิงแฮม

ดร. ฟิลิป ไวเคน เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยวิตัน

ดร. ดาเนียล ซิมังโก เป็นอาจารย์ใหญ่ ณ สถาบันพระคริสต์ธรรมคัมภีร์แห่งแอฟริกาใต้ที่เคปทาวน์

ดร. วุยานี ซินโด เป็นอาจารย์ ณ วิทยาลัยจอร์จ ไวท์ฟีลด์ ในแอฟริกาใต้

ดร. ดาเนียล สเตฟเฟน เป็นศาสตราจารย์รับเชิญ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์แห่งอเมริกากลาง
กัวเตมาลาซิตี ประเทศกัวเตมาลา

ดร. สตีเฟน อี วิทเมอร์ เป็นศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาใหม่ ณ
วิทยาลัยศาสนศาสตร์กอร์ดอน-คอนเวลล์
และเป็นศิษยาภิบาลหลักของคณะสามัคคีธรรมคริสเตียนเพพเพอร์เรล เมืองเพพเพอร์เรล
รัฐแมสซาชูเซตส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา